

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Σεπτεμβρίου 1901

Ἔτος 23ον.— Ἀριθ. 35

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια.)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΤΟΥ Κ. ΑΣΟΜΩΙΩΝ

—Μὴν ἀμφιβάλλετε, κύριε Μανουήλ· ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Ὁ Παρσαλὶ ἐπεθεώρησε τὸ σκάφος τῆς Μορίσκης καὶ τὸ εὗρε στερεώτατον. Εἰμποροῦμεν λοιπὸν νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι καὶ τὰ δύο πλοίαρκα θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ διέλθουν τὰ στενὰ χωρὶς ζημίας, καὶ νὰν-θῶσιν εἰς τοὺς σ ο υ μ π ά - σ κ ο υ ς, ὡς ὅτε, καθὼς λέγετε, οἱ σ ο υ μ π ά σ κ ο ι εἶνε ἐπίσης ἰσχυροὶ καὶ εἰς τὸν Ἄνω Ὀρενόκον.

—Εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια, ὑπέλαβεν ὁ κ. Μανουήλ, ἀλλ' ὅχι καὶ ὁ μόνος κίνδυνος.

—Πῶς; ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι; ἠρώτησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης με κάποιαν ἀνησυχίαν.

—Ναί... διότι ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ Ἰνδοί...

—Μὴν ἐννοεῖτε τοὺς Γουαχαρίβους; ἠρώτησε τότε ὁ Παῦλος.

—Ὁχι, ὅχι, ἀγαπητό μου παιδί. ἀπεκρίθη ὁ ἐπαρχος γελῶν, διότι αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ εἶνε ὅλως διόλου ἀκίνδunami. Ἡξεύρω ὅτι ἄλλοτε ἐθεωροῦντο ἐπιφεβοὶ, καὶ ἀκριβῶς τῷ 1879, καὶ ἦν ἐποχὴν ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ θὰ μετέβη εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Ὀρενόκου, ἀπέδιδον εἰς αὐτοὺς τὴν καταστροφὴν πολλῶν χωρίων καὶ τὴν σφαγὴν τῶν κατοίκων τῶν.

—ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Παῦλος. Μήπως ὁ πατέρας μου ἐπέσεν εἰς τὰ χέρια τῶν Γουαχαρίβων;

—Ὁχι, ὅχι! ἐσπευσε νὰπο-κριθῇ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Ὁ κύριος Μανουήλ βέβαια δὲν ἤκουσε τέτοιο πρᾶγμα ποτέ..

—Ποτέ, κύριε Ἑλλώκ, ποτέ, ἀγαπητό μου παιδί, καὶ σου ἐπα-ναλαμπάνω, ὅτι ὁ πατέρας σου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπέσει θύμῃ τῶν

Γουαχαρίβων, διότι, δεκαπέντε τῶρα χρόνια, οἱ Ἰνδοὶ αὐτοὶ δὲν εἶνε ἄξιοι τὸσον κακῆς φήμης. Τοὺς εἶδα καὶ τοὺς γνωρίζω. Εἶνε μικρόσωμοι, ἀδύνατοι, χλωμοί, δειλότατοι, ἀκίνδunami τέλος-πίντων. Δι' αὐτὸ θὰ σὺς εἴπω: «Φυλαχθῆτε ὅχι ἀπὸ τοὺς Γουαχαρίβους, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς ἐκ πάσης χώρας τυχοδιώκτας, οἱ ὅποιοι συχναῶν εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, καὶ εἶνε ὡς ἐπιτοπλεῖστον κακοῦργοι, ἱκανοὶ διὰ κάθε εἶδος ἐγκλημα.

—Δὲν κινδυνεύουν ἄρα γε ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τὰ κτήματά σας; ἠρώτησεν ὁ Πατέρν.

—Βεβαίωτατα. Δι' αὐτὸ εἰς τὸ Δά-νακον ἔχομεν πάρη καλὰ τὰ μέτρα μας, ἂν ποτὲ τολμήσουν νὰ ἐλθουν, εἰμὲθα ἐτοιμοὶ νὰ τοὺς ὑποδεχῶμεν... Τὴν αὐτὴν ἄγρυπνον προσοχὴν πρέπει νὰ ἔχουν καὶ οἱ ταξιδιωταί, προπάντων ἀφ' οὗ περάσουν τὸν Κασικιάρην, διότι αἱ ὄχλοι δὲν εἶνε καθόλου ἀσφαλεῖς.

—Τρόντι. ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ· μᾶς ἐπληροφόρησεν ὅτι συμμορία πολυάριθμος Κουί-δων λυμαίνεται ἐκεῖνας τὰς χώρας.

—Δυστυχῶς! ἀπεκρίθη ὁ ἐπαρχος.

—Μᾶς εἶπαν ἀκόμη ὅτι ἔχουν ἀρχηγὸν ἓνα κατάδικον δραπετήν.

—Ναί... ἓνα τρομερὸν κακοῦργον!

—Ἀλήθεια, πολλές φορές ἤκουσαμεν δι' αὐτὸν τὸν κατάδικον, παρετήρησε τότε ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Μᾶς εἶπαν ὅτι ἐδραπέτευεν ἀπὸ τὰς φυλακὰς τῆς Καὺ-έννης...

—Τῆς Καὺέννης, ἀκριβῶς...

—Μὰ εἶνε λοιπὸν Γάλλος;

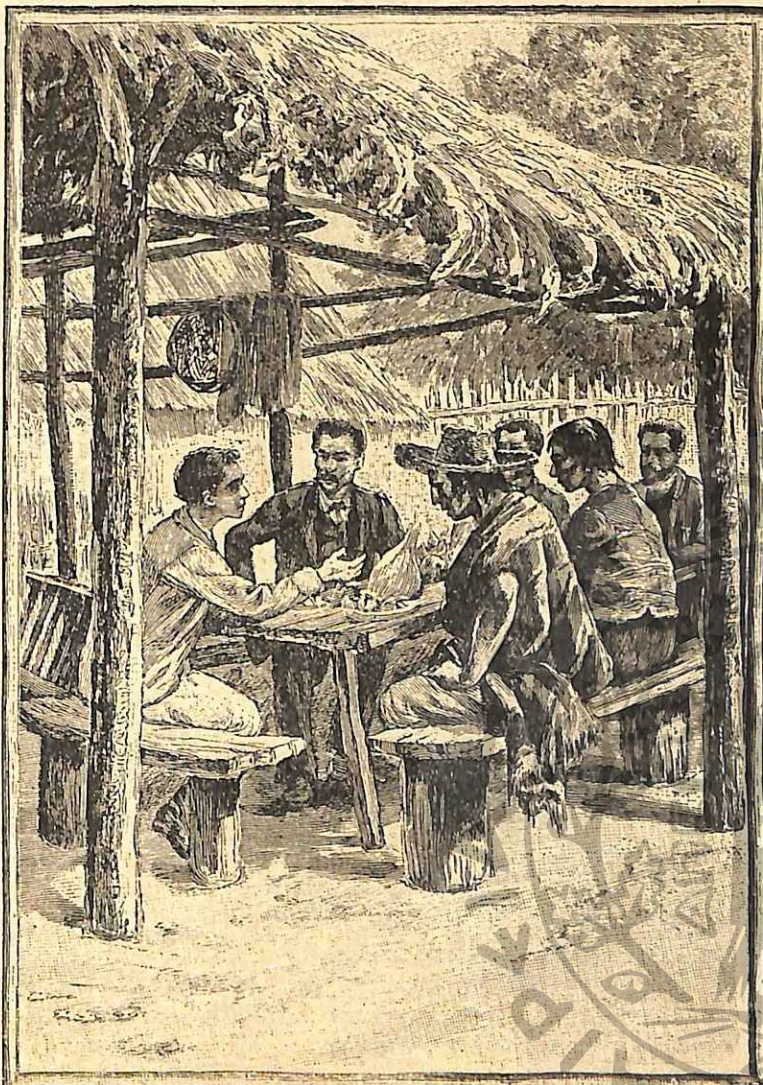
—Ὁχι, εἶνε Ἰσπανὸς καταδικασθεὶς ἐν Γαλλίᾳ, ἐθεβχίωσεν ὁ κ. Μανουήλ.

—Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

—Ἀλφανίξ.

—Ἀλφανίξ;... Ἰσως εἶνε ψευδώνυμον, παρετήρησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

—Φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ ἀληθινόν του ὄνομα.

« Τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, τὸ ὅποτον ἐτίμησαν ὅλοι μετὰ μετὰ ἑαυτῶν... » (Σελ. 270, στήλ. α')

“Αν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἐβλεπε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν Ζορρές, θάνατο βεβαίως ἐπὶ τοῦ προσώπου του μίαν φρικίαν, τὴν ὁποίαν οὐτος δὲν κατώρθωσε νὰ κρύψῃ. Διὰ μικρῶν βημάτων ὁ Ἰσπανὸς περιεπάτει κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ εἰς τὸν ὅτι νὰ πλησιάσῃ βαθυμῆδεν τὸν ἑμίλον, διὰ νὰ κοῦρὴ καλλιτέρα τὴν συνομιλίαν, καταγινόμενος ὅλον νὰ μαζεύῃ διάφορα πράγματα ἐσκορπισμένα ἐπὶ τῆς ἄμμου.

“Ἀλλ’ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν εἶχε στραφῇ ἐξ αἰτίας ἀπροόπτου ἀναφωνήσεως :

— Ἀλφανίλ ; εἶχεν ἀνακράξῃ ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἀποταθείς πρὸς τὸν ἑπαρχον. Ἀλφανίλ εἶπατε ;

— Μάλιστα . . . Ἀλφανίλ . . .

— Τότε λοιπὸν ἔχετε δίκαιον . . . δὲν πρόκειται περὶ ψευδωνύμου . . . Ἦναι τὸ ἀληθινὸν ὄνομα τοῦ κακούργου.

— Πῶς ; τὸν γνωρίζετε ; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν κατὰπληκτος.

— Ἀκούε ; ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸν γνωρίζω ! . . . Ὁμίλησε, Παῦλε, καὶ διηγήσθη πῶς καὶ πόθεν τὸν γνωρίζωμεν. Ἐγὼ μὲ τὰ ὀλίγα ἰσπανικά μου θὰ τα ἔκαμνα θάλασσα, καὶ ὁ κ. Μανουήλ δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ μ’ ἐννοήσῃ.

Ὁ Παῦλος τότε διηγῆθη τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ἐγγράφειν ἀπὸ τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, διότι πολλάκις ὁ γηραιὸς στρατιώτης τοῦ τὴν εἶχε διηγῆθῃ, ὅταν εἰς τὸ Σαντεναὶ συνομιλοῦν οἱ δύο περὶ τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ.

Τῷ 1871, ὀλίγον πρὸ τῆς λήξεως τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου, ὅταν ὁ συνταγματάρχης ἐδιοκοῦσεν ἕνα σύνταγμα πεζικοῦ, ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ παρουσιασθῇ ὡς μάρτυς εἰς μίαν δίκην περὶ κλοπῆς καὶ προδοσίας.

Ὁ κλέπτης αὐτὸς καὶ ὁ προδότης δὲν ἦτο ἄλλος, παρὰ ὁ Ἰσπανὸς Ἀλφανίλ. Κατάσκοπος τῶν Πρώσων, ἐνεργῶν ἀντὶ χρημάτων κατασκοπεῖν πρὸς ὀφέλους των, διέπραττεν ἐν τῷ μεταξὺ καὶ κλοπὰς μαζὶ μ’ ἕνα ἄθλιον στρατιώτην, ὁ ὁποῖος διέφυγε τὴν τιμωρίαν αὐτοκτονήσας.

Ὅταν ἀπεκαλύφθησαν τὰ ἐγκλήματα τοῦ Ἀλφανίλ, ὁ κακούργος ἐπρόφρασε νὰ δραπέτευσῃ καὶ ἐστάθη ἀδύνατον τότε νὰ συλληφθῇ. Μόνον μετὰ δύο ἔτη καὶ ὅλως κατὰ τύχην ἔλαβε χώραν ἡ σύλληψίς του, τῷ 1873, ἐξ ἡμέρας πρὸ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Κερμώρ.

Ἐδικάσθη ὑπὸ τοῦ Κακούργου δικαίου τοῦ Κάτω Λείγερους, καὶ ἐπιβαρυνθεὶς διὰ τῆς καταθέσεως τοῦ συνταγματάρχου, κατεδικάσθη εἰς ἰσθμία καταναγκαστικά ἔργα. Ἐντοτε ὁ Ἀλφανίλ συνέλαβεν ἄσπονδον μῦθος κατὰ τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ, — μῦθος τὸ ἔποιν ἐξεδηλώθη διὰ φανερῶν ἀπειλῶν, ἐπιφυλασσόμενου τοῦ κακούργου νὰ τὸ ἐκδηλώσῃ, ἂν ποτε ἠμπορούσε, καὶ δι’ ἔργων ἐκδικήσεως.

Ὁ Ἰσπανὸς ἐστάλη εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Καυέννης, ὁπότεν, μετὰ δεκαεννέα ἔτη, τῷ 1892, ἐδραπέτευσεν μαζὶ μὲ δύο ἄλλους καταδίκους. Εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δίκης, ἦτο τώρα τεσσαράκοντα καὶ δύο ἐτῶν. Ἐπειδὴ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐπικίνδυνος κακούργος, ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις μετῆλθε πᾶν μέσον διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ ἔργα του. Ἀλλ’ ὁ ὑπὲρ-ξεν ἀδύνατον. Ὁ Ἀλφανίλ κατόρθωσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Γουάναν, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀχανῶν καὶ σχεδὸν ἐρήμων χωρῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπερὸντων ἰσπανίων τῆς Βενεζουέλας, πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀνακαλυφθῇ τὸ κρησφύγετον τοῦ δραπέτου . . .

Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἔμαθον ἡ κυβερνήσις, — περὶ τοῦ ὁποῖου ἦτο βεβαία καὶ ἡ ἀστυνομία τῆς Βενεζουέλας, — ἦτον ὅτι ὁ κακούργος ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τῆς συμμορίας τῶν Κουϊδῶν ἐκείνων. οἱ ὁποῖοι, ἐκδιωχθέντες ἀπὸ τὴν Κολομβίαν, κατέφυγον εἰς τὴν δεξιάν ὁδον τοῦ Ὀρενόκου. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Μεία Σαρράπια, οἱ Ἰνδοὶ οὗτοι, οἱ τρομερώτεροι ἐξ ὅλων τῶν ἰθαγενῶν, ἐτάχθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀλφανίλ. Εἰς τὴν συμμορίαν αὐτὴν ἔπρεπε νὰ ποδοθεῖν αἱ σφαγαὶ καὶ αἱ λεηλασίαι, τὰς ὁποίας ἀπὸ ἐνὸς ἡδῆ ἔτους ὑφίσταντο αἱ μεσημβριναὶ ἐπαρχίαι τῆς Δημοκρατίας.

Κατὰ μοιραίαν λοιπὸν σύμπτωσιν, ὁ Ἀλφανίλ περιεφέρετο εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ Παυλίνα Κερμώρ καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἤρχοντο νὰ εὑρουν τὸν συνταγματάρχον. Οὐδέμια ἀμφιβολία, ὅτι ἂν ὁ κ. Κερμώρ ἔπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀλφανίλ, ὁ κακούργος θὰ ἐλάμβανε τὴν σκληρὰν ἐκδίκησιν, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τὸν τόσον καιρὸν. Ἡ δυστυχὴς Παυλίνα δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, συλλογιζομένη ὅτι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐμίσει ὀκνασίμως τὸν πατέρα της, εἶχε δραπέτευσῃ ἀπὸ τὴν Καυέννην καὶ περιεφέρετο ἐκεῖ ἐλεύθερος . . .

Ἐν τούτοις ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ ὁ κ. Μανουήλ τὴν καθυστάσαν κάπως μετὰ τὸν ἐξῆς συλλογισμόν : Διατί νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Ἀλφανίλ θάνατῳ κατέπεσε τὸ κρησφύγετον τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ, ἂν οὐ ὅλαι αἱ μέχρι τοῦδε ἐρευνᾶν τῶν ἄλλων ὑπῆρξαν ἄγονοι ; . . . Ὁχι, δὲν ὑπῆρχε φόβος ὅτι ὁ συνταγματάρχης θὰ ἐπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ του.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐξακολουθήσουν τὰς ἐρεῦνας, νὰ μὴ ἐπιτρέψουν οὐδεμίαν ἀναβολήν, νὰ μὴ ὀπισθοχωρήσουν ἐνώπιον οὐδενὸς ἐμποδίου. Ἀλλῶς τε, τὰ πάντα ἦσαν ἐτοιμα διὰ τὸν ἀπόπλυν. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Βαλδέξ, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Ζορρές, — κατεγίνοντο νὰ φορτώσουν τὴν Γαλιλίαν.

Ὁ κ. Μανουήλ ἐπανάφερε τοὺς ξένους εἰς τὴν κατοικίαν του, διὰ νὰ διέλθουν

ὁμοῦ τὴν τελευταίαν ἐκείνην ἐσπέραν. Μετὰ τὸ δεῖπνον ὅλη ἡ οἰκογένεια Ἀσσομψῶν τοὺς προέπειψε μέχρι τοῦ μικροῦ λιμίνος, ὅπου καὶ ἀπεχαιρετίσθησαν ἐγκαρδίως, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ἐπα-νεβλέποντο εἰς τὴν ἐπιστροφὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄. ΒΟΕΣ ΚΑΙ ΓΥΜΝΩΤΟΙ

Οὕτω λοιπὸν συνεχίζεται ὁ πλοῦς εἰς τὴν ἄνω μοῖραν τοῦ ποταμοῦ. Οἱ ταξιδιῶται ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν ἐπιείκη-σιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ταξιδίου των. Σπεύδουν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν, καὶ ἐκεῖ πλέον εἶθε ὁ πατήρ Ἐσπεράντης νὰ τοὺς βάλῃ εἰς τὸν καλὸν δρόμον, εἶθε νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ πρὸς τὸ τέρμα, διὰ πληροφοριῶν ἀκριβεστέρων ! Εἶθε ἐτίσης νὰ μὴ συναντήσουν τὴν συμμορίαν τοῦ Ἀλφανίλ ! . . .

Τὴν πρωῒαν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἀπόπλου, ἡ Παυλίνα Κερμώρ εἶπε πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶν ἰδιαιτέρως :

— Κύριε Ἑλλῶν, μοῦ ἐσώσατε τὴν ζωὴν καὶ με βοηθεῖτε εἰς τὸ ἔργον μου. Ἡ ψυχὴ μου εἶνε πλήρης εὐγνωμοσύνης. Δὲν ἤξεύρω πῶς θὰ ἠμπορέσω νὰ ξεπληρώσω ποτὲ τὰ ὅσα σὰς ὀφείλω.

— Ἀς μὴ ἐμυῶμεν περὶ εὐγνωμοσύνης, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν. Μεταξὺ συμπατριωτῶν, αἱ ὑπηρεσίαι αὐταὶ εἶνε καθήκοντα, καὶ τὰ καθήκοντα αὐτὰ τίποτε δὲν θὰ μ’ ἐμποδίσῃ νὰ τα ἐκπληρώσω μέχρι τέλους !

— Νέοι, σοβαροὶ κινδύνου μὰς ἀπειλοῦν ἔτι, κύριε Ἰάκωβε . . .

— Ὁχι, ἐλπίζω . . . Ἀλλ’ αὐτὸς θὰ ἦτο ἕνας λόγος ἀκόμη, διὰ νὰ μὴ ἐγκαταλείψω τὴν δεσποινίδα Κερμώρ . . . Διότι, αὐτὸ βέβαιον ἦτο ὅτι νὰ μοῦ εἰπῇτε . . .

— Ναί . . . ἦτο εἶπε . . . ὦρελα . . . διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταχερῶμαι τὴν καλωσύνην σας Ἀνεχώρησα μόνη μου διὰ τὸ μακρὸν αὐτὸ ταξίδι . . . Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τὸν Θεόν, ποῦ σας ἔθαλεν εἰς τὸν δρόμον μου . . . Ἀλλά . . .

— Ἀλλὰ τὸ πλοῖόν σας σὰς ἀναμένει, δεσποινίς, ὅπως μὲ περιμένει καὶ τὸ ἰδικόν μου, καὶ θὰ συνταξιδεύσωμεν πρὸς τὸν ἴδιον σκοπὸν . . . Τὸ ἀπεφάσισα καὶ ὁ καὶ το κάμω. Ἐάν δὲν ἔχετε ἄλλους λόγους, διὰ νὰ σας ἀρῇσω νὰ ἐξακολουθήσετε μόνη τὸ ταξίδι, πρὸς μόνον τοὺς κινδύνους . . .

— Ὡ, κανένα ἄλλον λόγον ! ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ Παυλίνα.

— Τότε λοιπὸν, Παῦλε . . . ἀγαπητέ μου Παῦλε, ὅπως πρέπει νὰ σας ὀνομάζω, ὥς μὴ ἐμυῶμεν πλέον περὶ χωρισμοῦ, καὶ ἐμπρός !

(Ἐπεταῖ συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΟΥΜΕΙΣΘΕ
βέβαια τὸ
ἀνέκδοτον
περὶ τῶν
τεσσάρων ἐ-
ποχῶν, τὸ
ἔποιν ἔχουν
ὅλα τὰ Ἀ-
ναγνωσμα-
τάκια. Τὴν
Ἀνοιξιν τὸ
παιδίον ἐν-
θουσιάσθη

ἀπὸ τὴν ἀναγέννησιν τῆς φύσεως, ἀπὸ τοὺς νέους βλαστούς, ἀπὸ τὰ ὄρατα λουλούδια, ἀπὸ τὸν πράσινον τάπητα τῆς γλῆσῃς, καὶ ἀνέκραξε : « Ὡ τί ὠραία ποῦ εἶνε ἡ Ἀνοιξίς ! εἶνε ἡ ὠραιότερα ἐποχὴ !

— Γράψε το αὐτὸ ποῦ εἶπες, τῷ λέγει ἀμέ-σως ὁ πατέρας του καὶ τὸ παιδίον τὸ γράφει εἰς ἕνα σημειωματάριον. Ἀργότερα, ὅταν ἦλθε τὸ θέρος, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐξοχήν, καὶ ἐξῆσαν τὴν ἀγροτικὴν ζωὴν μετὰ τὸς τῆς ὕλης τῆς ἀγροτικῆς, τὸ παιδίον δὲν ἤργησε πάλιν νὰ ἐνθουσιασθῇ, καὶ μίαν ἡμέραν ἀνέκραξε : « Ὡ ! τὸ θέρος εἶνε ἡ ὠραιότερα ἐποχὴ ! — Γράψε το ! τῷ λέγει πάλιν ὁ πατέρας του, καὶ εἰς ἄλλην σελίδαν τοῦ σημειωματαρίου, τὸ παιδίον τὸ ἔγραψε . . . Τὸ ἴδιον συνέβη κατόπιν μετὰ τὸ φθινόπωρον, τὸ ἴδιον καὶ μετὰ τὴν χειμῶνα.

Οὕτω, μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους, εὐρέθη ὅτι τὸ παιδίον εἶχεν ὀνομάτῃ διαδοχικῶς καὶ μίαν ἀπὸ τὰς τέσσαρας ἐποχὰς « τὴν ὠραιότεραν ἐποχὴν », καὶ ἐπει-δὴ κατὰ τὴν λατινικὴν παροιμίαν « ἀτὰ λόγια πετοῦν, ἀλλὰ τὰ γραπτὰ μένουσιν » — verba volant, scripta manent, — τὸ παιδίον δὲν ἠμπούρει νὰ ἐνθυμῇ τὰς ἀντιφάσεις του, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ μετὰ τοῦ πατρὸς του, ὅτι ὅλαι αἱ ἐπο-χὴ εἶνε ὠραταί, καὶ δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ εἶνε, ἂν οὐ τὰς ἔκαμεν ὅλας ὁ καλὸς Θεός.

Ἡ ἀνάνησις τοῦ ἀνεκδότου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐνθυμοῦμαι καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ἦλθεν ἐγκαίρως διὰ νὰ μὴ συγκρατήσῃ, διὰ νὰ ρίψῃ ὀλίγον νερὸ εἰς τὸ κρασί τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μου, τώρα ποῦ ἐτοιμάζομαι νὰ σας γράψω διὰ τὸν Σεπτέμβριον καὶ διὰ τὸ φθινόπωρον. Καὶ ὅμως ὁ Θεὸς τὸ ξεῖρε πόσῃ εἶχα ὀρεξίν ἀνακράξω καὶ ἐγὼ ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ ὠραιότερα ἐποχὴ ! Καὶ ἂν ἔγραψα πο-τὲ τὸ ἴδιον διὰ τὴν ἀνοιξιν παραδείγματός χάριν ; Scripta manent, βλέπετε . . . καὶ μὴ ἀντίφασιν, ποῦ εἶνε τὸ φυσικότερον πρᾶγμα δι’ ἐν παιδίον, δὲν θὰ ἦτο καθόλου εὐχάριστον δι’ ἐμὲ, ὁ ὁποῖος, δυστυχῶς, δὲν εἶμαι πλέον παιδίον . . . Λοι-πὸν προσοχὴ ! ὅλαι αἱ ἐποχαὶ εἶνε ὠραί-

αι, διότι ὅλας τὰς ἔκαμεν ὁ καλὸς Θεός, διότι ὅλαι ἔχουν τὰ θελήγητά των, διότι ὅλαι παρέχουν τέρψεις καὶ ἀπολαύσεις εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ διότι προπάντων ἡ μία διαδέχεται τὴν ἄλλην μετὰ σοφὴν διάταξιν, ὥστε κομμία νὰ μὴ γίνεταί κουραστική, καὶ ὅλαι νὰ εἶνε ἐπίσης πολυταῖ.

Ἄν εἶπω ὅμως ὅτι τὸ φθινόπωρον εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας, πειράζει ; . . . Βλέπετε εἰς αὐτὸ καυμὴν ἀντίφασιν ; . . . Δὲν το πιστεύω. Ἀπειναντίας μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε μία ἀλήθεια. Αὐτὴ ἡ με-ταβολή, ἡ καταπαύσις τῆς θερμοκρασίας, ὑπερ’ ἀπὸ τὴν πνιγρὴν καὶ ἀνυπόφορον καύσωνα τοῦ ἔρους, αὐτὰ τὰ σύννεφα, τὰ αἰωνίως μεταβαλλόμενα, τὰ ὁποῖα διαποικίλλουν τὴν μονοτονίαν τοῦ κυανοῦ αὐταῖ αἰφνίδιαι καὶ ὀρμητικαί, ἀλλὰ σύντομοι βροχαί, τὰ ἡδονικά πρωτοβόρρα, αὐταῖ αἱ θαυμάσιαι δύσεις, μετὰ τὰ ἀνέφραστα χρώματα καὶ τὰ ἀπερί-γραπτα παίγνια τοῦ φωτός, αὐτὴ ἡ χα-ρακτηριστικὴ ὁρμή τοῦ βρεγμένου χρώμα-τος, ἡ πλήρης σφρίγγος καὶ ζωῆς αὐτὴ ἡ μακρυνὴ προαγγελία τοῦ ἐρχομένου χειμῶνος, ὁ ὁποῖος θὰ μας συναθροίσῃ πάλιν εὐχρέστως εἰς τὸ ἀγαπητὸν σπίτι, πῆρις τῆς ἀναμμένης ἐστίας, διὰ νὰ ἀναγνώσωμεν ὠρατὰ βιβλία ἢ νὰκούσωμεν τερπνὰς διηγῆσεις, ἐν’ ᾧ ἔξω θὰ συρίζῃ ὁ βορρᾶς ἢ θὰ στρώνεται τὸ χιόνι, καὶ τὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα βλέπομεν τώρα εἰς τὴν τελευταίαν των δόξαν, θὰ ριγοῦν γυμνάφυλλα, πότα ὠρατὰ δὲν παρουσιάζει, πότα δὲν ἐμπνέει, πότα δὲν ὑπενθυ-μίζει τὸ φθινόπωρον !

Καλῶς ἦλθε λοιπὸν ὁ ἀγαπητός μας Σεπτέμβριος, ὁ βασιλεὺς τοῦ φθινοπώρου, ἡ ἀρχὴ τῆς χειμερινῆς περιόδου, ἡ λή-ξις τῶν διακοπῶν καὶ . . . τῆς ὀκνηρίας, ἡ ἐναρξίς τῶν σχολείων, ἡ εὐλογημένη ἐποχὴ τῆς ἐργασίας ! . . . Ἐρχεται ὁ Σε-πτέμβριος, καὶ αἱ ἐξοχαὶ ὀλίγον κατ’ ὀλίγον ἐρημοῦνται, καὶ αἱ πόλεις ζωη-ρεύουν, καὶ τὰ προαύλια τῶν Σχολείων, τὰ ἡσυχα ἕως τώρα, ἀντηχοῦν πάλιν ἀπὸ ζωηρὰς καὶ εὐθύμου φωνῆς . . . Ὅπως τὰ χελιδόνια γυρίζουν τὴν ἀνοιξιν εἰς τὰς παλαιὰς φωλεὰς των, ἔτσι καὶ τὰ καλὰ παιδιὰ γυρίζουν τὸ φθινόπωρον εἰς τὰ σχολεῖα των. Μετὰ τὴν ἰδίαν φαι-δρότητα, μετὰ τὴν ἰδίαν χαρὰν, μετὰ τὸν ἴ-διον πόθον. Καὶ ὅταν τὰ βλέπω παρὰ τὰς εἰσόδους τῶν σχολείων, εὐθυμᾶ, λα-λα, εὐτυχῇ ποῦ ἐπαναβλέπουν τοὺς συμ-μαθητάς των, τοὺς διδασκάλους των, τὰ βιβλία των, τὰ ὄρατα των, — ἐρωτῶ ἀπὸ μέσα μου : Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν τὰ ἀμελή καὶ ὀκνηρὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα, κα-θὼς λέγεται, δὲν ἀγαποῦν τὸ Σχολεῖον, καὶ λυποῦνται ὅταν ἐρχεται ἡ ἐποχὴ τῆς ἐνάργεως τῶν μαθημάτων, καὶ καταρῶν-ται τὸν σκληρὸν Σεπτέμβριον, ὁ ὁποῖος τὰ ἔκρινε ἀπὸ τὴν ὀκνηρίαν των δι-

ακοπῶν καὶ τὰ σπρώχνει εἰς τὴν βάσανον τῆς ἐργασίας καὶ τῆς μελέτης ; Μήπως τὰ κακὰ αὐτὰ παιδιὰ εἶνε ἡρώατες παραμυθιοὶ καὶ διηγημάτων, φάσματα ἀνῆκοντα εἰς τὸ παρελθόν ; . . . Ἐτοι μοῦ φαίνεται ! . . . Ὁ κόσμος τώρα ἐξυπνή-σεν, ἐπρόδευσε . . . Πάει πλέον ἡ ἐποχὴ ποῦ ἐβλεπετε παιδιὰ μεγάλα, νὰ σύρονται εἰς τὸ Σχολεῖον ἀπὸ τὸ αὐτί, μετὰ δρι-σμούς, καὶ νὰ διαπομπεύονται εἰς ὅλην τὴν ὁδοῦν . . . Τώρα καὶ οἱ μικροὶ ἀκόμη ἔχουν συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος ὡς μι-γάλοι. Καὶ ἐπειτα, ποῦ τὰ σχολεῖα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μετὰ τὸν φθλαγγα καὶ μετὰ τὰς πιπερίδας, καὶ ποῦ τὰ σημερινά ! Ὅθ ἦτο τρελλὸς ἐκεῖνος, ποῦ δὲν θὰ τάχα-ποῦτε.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΠΕΛΑΡΓΟΙ

Ἐπὶ τῆς τελευταίας οἰκίας μικροῦ τι-νος χωρίου ὑπῆρχε μία φωλεὰ πελαργῶν. Ἡ μήτηρ ἐκάθητο πλησίον τῶν τεσσά-ρων τέκνων τῆς αὐτῆς δὲ προέτεινον τὰ μικρὰ των μαῦρα ῥάμφη, τὰ ὁποῖα ἐνεκα τῆς μικρᾶς τὸν ἡλικίας δὲν εἶχον ἀκόμη κρῖνισιν. Ὁλίγον μακρότερα ἀπ’ ἐκεῖ ὁ πατήρ των ἐπὶ τῆς στέγης ἐφύλαττεν ὡς σκοπός. Ἀλύγιστος καὶ ἀκίνητος, ὅπως ἦτο, ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδὸς του ἐφαίνετο ὡς ξύλινον πτηνὸν γεγλυμμένον.

Ἐμμεθα σπουδαῖα ὑποκείμενα, δέχως ἄλλο, ἔλεγε μετὰ τὸν νοῦν του, κανεῖς δὲν εἰξεύρεις ὅτι εἶμαι ὁ πατήρ τῶν παιδιῶν αὐτῶν, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐντὸς τῆς φωλεᾶς. Οἱ ἄνθρωποι βέβαια νομίζουν ὅτι μετὰ-λαν ἐδῶ νὰ φυλάττω φρουράν, διὰ νὰ φροντίζω διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ τόπου. Μεγάλῃ τιμῇ δι’ ἐμὲ καὶ δι’ ὅλην τὴν φυλὴν μας !

Καὶ ἔλαβε μίαν σοβαρότητα, ἡ ὁποία ἐταίριαζε βέβαια μετὰ τὴν ὑπόθεσιν τὴν ὁ-ποίαν ἔκαμνε.

Κάτω, εἰς τὸν δρόμον, ἐπαίξαν μερικὰ παιδρὰ παιδιὰ. Ἐν ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν τοὺς πελαργούς, ἤρχισεν νὰ τραγουδῇ τὸ πα-λαιὸν τοῦτο τραγούδι, τὸ ὁποῖον ἐπα-νελάμβανον ἔπειτα μαζὶ ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ :

Φύγε ἀπὸ τὸν τόπον μας γρήγορα, λελέκι !
ἄδικα φυλὰς σκοπὸν γρήγορα ! βιάσου !
Βλέπεις τὴν γυναῖκα σου, ἔστῃ φωλεὰ, παρέκει
κάτω ἀπ’ τῆς πτερύγης της πόχει τὰ μικρὰ σου;

Τὸ πρῶτό σου θὰ κρεμασθῇ,
Τὸ δευτέρό σου θὰ πνιχθῇ,
Τὸ τρίτο σου θὰ νὰ φθῇ,
Τὸ ὑστερὸν θὰ σουδισθῇ.

— Ἀκούε, μήτέρα, εἶπαν τὰ μικρὰ, τί τραγουδοῦν τὰ παιδιὰ ; Δέγνωσαν ὅτι θὰ μας ψῆσουν καὶ θὰ μας κρεμάσουν.

— Μὴν πειράζεσθε, ἀπήντησεν ἡ πε-λαργίνα τὰ λόγια τῶν βλαπτῶν.

Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ ἐξακολουθοῦν τὸ τρα-

γούδι των, και ἐπερίπαιζαν τοὺς πελαργούς, θέτοντα τὴν παλάμην των ἀνοικτὴν εἰς τὸ ἄκρον τῆς μύτης των καὶ κινουῦντα αὐτὴν ὡς νὰ ἦτο φτεροῦγα πτηνοῦ. Ἐν τούτοις, ἔν ἐκ τῶν παιδίων τούτων, ὀνομαζόμενον Πέτρος, ἄφ' οὗ ἐμέμφθη τοὺς συντρόφους του διὰ τὴν κακὴν τὴν καρδίαν καὶ τὰ περιπαίγματα των, ἀπεσφύρη εἰς μίαν ἄκραν δυσηρησσημένην.

Τὰ μικρὰ λελεκανία ὁλονέν ἐφοβοῦντε περισσότερο.

— Μὴ φοβεῖσθε δά, τοῖς εἶπεν ἡ μήτηρ· κυττάετε τὸν πατέρα σας πῶς στέκει ἐκεῖ ὑπερήφανος καὶ ἡσυχος, ἐπὰν εἰς τὸ ἕνα του πόδι.

— Δὲν ἡμποροῦμεν νὰ μὴ φοβούμεθα, εἶπαν τὰ μικρά. Καὶ ἀπέσυραν τὸς κεφαλάς των ἐντὸς τῆς φωλεῖς.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τὰ παιδιά ἐπανήλθον, καὶ ἅμα εἶδον τὴν φωλεὰν τῶν πελαργῶν, ἤρχισαν πάλιν νὰ τραγουδοῦν·

Τὸ πρῶτόν σου θὰ κρεμασθῇ,
Τὸ δευτέρό σου θὰ πνιχθῇ,
Τὸ τρίτό σου θὲ νὰ ψηθῇ,
Τὸ ὑστερὸν θὰ σουδισθῇ.

— Ἀλλ' ὅθι, θὰ μας ψήσουν καὶ θὰ μας κρεμάσουν· ἠρώτησαν οἱ μικροὶ πελαργοί.

— Διόλου, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ· θὰ μάθετε νὰ μεταχειρίζεσθε τὰς φτερούγας σας καὶ ὅταν θὰ συνειθίσετε, θὰ πετάξεωμεν ὅλοι ἐκεῖ πέρα εἰς τὸ λειβάδι. Θὰ πᾶμε νὰ ἐπισκεφθῶμε τοὺς βατράχους. Θὰ χωθοῦν εἰς τὸ νερὸ φωνάζοντας· Κοᾶξ! Κοᾶξ! Ἀλλὰ κρῖμα ἔς τὰς φωνῆς των. Θὰ τοὺς ψκρεῦσωμε καὶ θὰ τοὺς φάμε· ἂ! νὰ ἰδῇτε τί ὥραια ποὺ θὰ εἶνε!

— Καὶ ἔπειτα· ἠρώτησαν τὰ μικρά.

— Ἐπειτα, ὅλοι οἱ πελαργοὶ τῆς γῶρας θὰ μαζεθοῦν διὰ νὰ ῥχίσουν τὰ γυμνάσια τοῦ φθινοπώρου. Τότε πρέπει κα-

νεῖς νὰ ξέρῃ καλὰ νὰ πετᾷ, διότι ἐκεῖνους ποὺ μένουσιν ὀπίσω, ὁ στρατηγὸς τοὺς τιμᾷ μὲ τὸ ῥάμφος του. Γι' αὐτὸ νὰ προσέχετε πολὺ ἑστὰ μαθήματά μου.

— Ναί, ἀλλὰ κινδυνεύουμε καὶ νὰ μας σουδίσουνε, ὅπως λέγουσιν τὰ παιδιά· ἄκουσε τὰ πῶς τραγουδοῦν ἀκόμη.

— Σεῖς ὅσα σὰς λέγω ἐγὼ νὰ ῥχετε ἔς τὸν νοῦν σας, καὶ ὅχι τὰ κακόλογα αὐτῶν τῶν παιδίων. Κατόπιν ἀπὸ τὴν μεγάλῃν ἐπιθεώρησιν, θάναρχωσάμεν διὰ νὰ πᾶμε πολὺ μακριὰ ἀπ' ἐδῶ. εἰς τοὺς ξεστοὺς τόπους, καὶ θὰ περάσωμε βουνὰ καὶ δάσος. Εἰς τὴν Αἰγυπτον θὰ σταματήσωμεν. Εἰς αὐτὸ τὸ μέρος εἶνε κατὰ πέτρινα σπήτια ὑψηλά, μεγάλα, θεόρατα, μυτερὰ ἀπὸ πάνω, καὶ τα λέγουσιν Πυραμίδας. Εἶνε τόσες χιλιάδες χρόνια ποὺ κτίσθησαν, ποὺ οὔτε ὁ πλέον γέρος πελαργὸς δὲν θυμᾷται νὰ ἄκουσε ἀπὸ τὸν παπποῦ του γι' αὐτές. Ἰσχύει ἐκεῖ καὶ ἕνας ποταμός, ὁ ἑποῖος χύνεται ἐξω ἀπὸ τὴν κοίτην του, καὶ σκεπάζει ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τόπου μ' ἓν εἶδος λάσπης, τὸ ὁποῖον ὠφελεῖ πάρα πολὺ τὰ σπαρτά. Εἰμπορεῖτε νὰ περιπατεῖτε ὡς τὸ γένυ μεσα εἰς αὐτὴν τὴν λάσπην, καὶ μονάχα φθάνετε νὰ σκύβετε λιγάκι, γιὰ νὰ τρώγετε ὅσους θέλετε βατράχους.

— Τί ὥραια! ἀνέκραξαν τὰ μικρά πληρῇ θαυμασμοῦ.

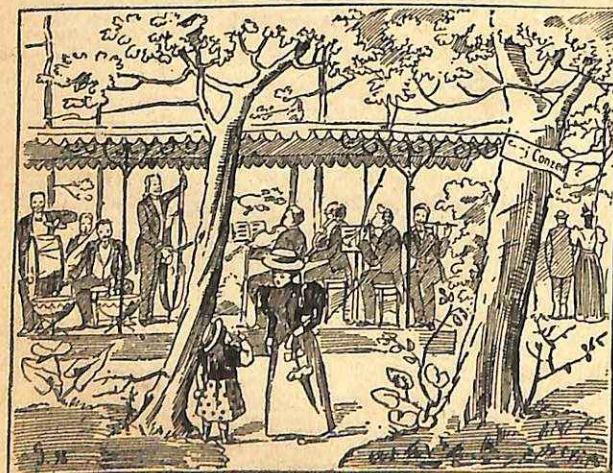
— Ναί, εἶνε μοναδικὸς τόπος. Ἀπὸ τὸ πρῶτον εἰς τὸ βράδυ ἄλλη δουλειὰ δὲν κάμνουν ἐκεῖ παρὰ μόνον τρώγουσιν· καὶ ἐν ᾧ χαίρομεθα τέτοιαν εὐτυχισμένην ζωὴν, δὲν ὑπάρχει οὐδ' ἓνα πράσινο φύλλο ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα. Ἐδῶ τὸ κρῦο γίνε-ται τόσον δυνατὸ, ποὺ τὰ σύνεφα σκλη-ρύονται καὶ πίπτουν εἰς τὴν ἕρρα, ὡς νὰ ἦσαν σωρὸς ἄσπρων κουρελιῶν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΔΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

[Κατὰ τὸν Ἀνδρersen]

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟΣ ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Η ΜΙΚΡΑ Ἀγλαΐσα ἦλθε μὲ τὴν μητέρα της διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ μίαν ἡμέραν κατέβη εἰς τὸν Φάληρον.

Εἰς τὸ περιβολάκι, κάτω ἀπὸ τὸ κιόσκι, ἔπαιζεν ἡ ὀρχήστρα.

— Τί δυνατοὶ πρέπει νὰ εἶνε αὐτοὶ οἱ μουσικοί, διὰ νὰ παίζουν ἔτσι χωρὶς ἀρχιμουσικό! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγλαΐσα, ἐκπληκτοῦ.

— Χωρὶς ἀρχιμουσικό ; . . . Πῶς γίνεται, παιδί μου ; . . . Δὲν τον βλέπετε ;

— Ὁχι, μαμά, ποῦ εἶνε ;

Ἐλπίζομεν ὅτι εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τῆς Ἀγλαΐσας, θάπαντήσουν οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως.

Ἀγλαΐσα. Δι' Μαγικὰς Εἰκόνας ὑπάγονται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀνέων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ο ΑΝΕΥΤΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

— Εἰπέ μου λοιπόν, τί εἶδους ἀγορὰν θέλει νὰ διαπραγματευθῇ μαζί σου αὐτὸς ὁ νέος. Πρέπει νὰ ἤξεύρω, ὅφ' οὗ πρὸς κεῖται νὰ πληρώσω ἐγώ.

Ο Ἰωδῆνος πρὸς στιγμὴν ἐφοβήθη· ἀλλ' εἶνε ἀπερίγραπτος ἡ χαρὰ, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνθη, ὅταν ἤκουσε τὸν γηραιὸν Ἀνώνμον νὰ αποκρίνεται ὡς ἐξῆς :

— Δὲν σὰς το εἶπεν ὁ ἴδιος. Αὐθόεντα, διέτι βέβαια θὰ ἐφοβήθη μὴ τὸν μαλω-σετε διὰ τὴν σπατάλην. . . . Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ὁ Ἰωδῆνος ἦλθε καὶ μου εἶπεν, ὅτι εἶχεν ἀνάγκην νὰ του κατασκευάσω μιὰ σέλλα μὲ ὅλα τὰ παρεσόμενα, διὰ κάποιον ἄλογο ποὺ ἐπήγαγε νὰγοράσῃ εἰς τὸ παζάρ τῆς Τάρβης. Τοῦ ἀρνήθηκα καὶ του εἶπα ὅτι δὲν ἡμποροῦσα νὰ κάμω τίποτε, ἂν δὲν μου ἐπροπλήθονε τὸ ἥμισυ τῆς παραγγελίας. Ξεῦρετε, ἕνας πτω-χὸς σαγματοποιός, ὑποχρεωμένος νὰγο-ράξῃ τοῖς μετρητοῖς τὰ πετσιὰ, τὰς τσό-χες, τὰ δαμάσκα, τὰ χρυσογνέματα, δὲν εἶνε βέβαια εἰς θέσιν νὰ διδῇ τὰ πράγματα τὰ του ἐπὶ πιστώσει. . . . Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν εἶχα ἄδικον. Ἐννοία σου, Ἰωδῆνε, καὶ θὰ εἴχῃς ἐγκαίρως ὅτι ἐπιθυμεῖς· φθώνει νάνοιξῃ τὸ πουγγάκι του ὁ Αὐθόεν-της, καὶ νὰ μου δώσῃ τὰ δύο σκούδα ποῦ μου εἶπες.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ κύριος Ὀρ-δερίκος ἐκοιμήθη πολὺ ἄσχημα εἰς τὴν κλίνην τοῦ ξενοδοχείου, μολοντί τὸ στρώ-μα ἦτο μαλακώτατον. Κάθε στιγμὴν ἐ-ξυπνοῦσεν ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν, μήπως ὁ Ἰωδῆνος ἐδραπέτευσεν.

Ἀλλὰ καὶ νὰ ἤθελαν ὁ ὁδηγός, θὰ ἦ-το πολὺ δύσκολον νὰ πραγματοποιήσῃ τοιοῦτον σχέδιον, ἐξ αἰτίας τῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα εἶχε λάβῃ ὁ συνετὸς κύριος Ὀρ-δερίκος, κρατήσας μὲν τὸν Ἰωδῆνον νὰ κοιμηθῇ ἐντὸς τοῦ δωματίου του, διατά-ξας δὲ καὶ ἓνα ὑπηρετήν νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ ψάθης ἐξωθεν τῆς οὔρας. Οὕτω, κάθε φορὰν ποὺ ἀφύπνιζετο καὶ ἀνεσηκόνετο ἀπὸ τὸ πουπουλένιον προσκεφάλι του, ὁ σοφὸς καθηγητὴς εἶχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπῃ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας, τὸν ὁδη-γὸν κοιμώμενον βαθύτατα ἐπὶ τοῦ τάπη-τος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Εἰς τὸν πύργον τοῦ Βερνάζου. — Πῶς περνοῦν ἐκεῖ τὸν καιρὸν των. — Γε-λοῦν, κλαῖουσιν, παρηγοροῦν-ται καὶ ἀστειεύονται ἐξ ἀ-φορμῆς τῆς Αἰνεσιδούς.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν, καὶ σχεδὸν τὴν ἰδίαν ὥραν καθ' ἣν ὁ Ἰωδῆνος ἐφθα-νεν εἰς Ταρασκώνην, ὡς ἀγγελιοφόρος τοῦ κυρίου Ὀρδερίκου, ἄλλος ἀγγελια-φόρος διηυθύνετο πρὸς τὸν πύργον τοῦ Βερνάζου μετ' ὅλην τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του, φέρων εἰς τὸν μικρὸν πυργοδεσπότην

εἰδήσιν, ἡ ὁποία θὰ τον ἔκαμνε νὰ λυ-πηθῇ ἀκόμη περισσότερο διὰ τὴν ἀπου-σίαν τοῦ φίλου του.

Ὁ μικρὸς πύργος, ἡ μᾶλλον ἡ ἐπαυ-λὶς τοῦ Βερνάζου ἐπιστέφει διὰ τῶν πυρ-γίσκων καὶ τῶν ὀδοντωτῶν τεχνῶν τῆς τὴν κορυφὴν κωνοειδοῦς βράχου, με-μονωμένου ἐν τῷ μέσῳ ἀμφιθεατρικῆς κοιλάδος, ἐκ τῶν ὠραίων ἐκείνων, τὰς ὁποίας συναντᾷ τις συχνὰ εἰς τὰ Πυρ-ναῖα.

Κάτωθεν τοῦ βράχου, ὁ ὁποῖος περιώ-νετο ἐλικοειδῶς ὑπὸ τοῦ δρόμου, τοῦ ἀ-νερχομένου πρὸς τὴν ἐπαυλιν, ἡ κοιλὰς ἐξέτεινε τοὺς λειμῶνάς της, τοὺς ἀγρούς της καὶ τὰ τρία της χωρία, περὶ μικρὰς λίμνης, διασχιζομένης ὑπὸ χειμάρρου. Ἡ ὀλκτικὴ αὐτὴ εἰκὼν ἐπλασιζοῦτο ἀπὸ βουνὰ ὑψηλὰ καὶ τόσον στενωδῶς συμπε-πλεγμένα γύρω, ὥστε ἐκ πρώτης ὀψεως θὰ ἔλεγε τις ὅτι οὔτε ἐξοδὸν οὔτε εἴσο-δον εἶχεν ἡ πράσινη αὕτη ὁάσις.

Τὸ Βέρναζον ἦτο ἀληθὴς παράδεισος διὰ τὸν Γάστονα, ἐρχόμενον ἐδῶ ἀπὸ τὴν κονιορτώδη πεδιάδα τῆς Ναρβόννης. Καὶ ἡ Ἑρμάνη ἐπίσης ἠγάπα τὴν θερινὴν αὐτὴν διαμονήν, ὅπου ἠδύνατο νὰ ἐπιδί-δεσται εἰς τὸ κυνήγιον, ἀσκήσιν χαριτω-μένην καὶ συνήθη εἰς τὰς κυρίας τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Ἡ Ἑρμάνη διέπρεπεν εἰς αὐτὴν, καὶ μόλις ἐξθάνεν εἰς τὸ Βέρ-ναζον, ἡ πρώτη της ἐπίσκεψις ἦτο εἰς τὸ ἱεροκοτροφεῖον, ὅπου τὰ προσφιλῆ της θηρευτικὰ πτηνὰ τὴν ἀνεγνώριζαν, πρὸς χαρὰν της ἀνέφραστον. Ἐθώπευε διὰ τῆς χειρὸς τὴν ὑπόξανθον ράχιν των, τὰς διαστίκτους πτέρυγας των, τὴν μελανό-λευκον κοιλίαν των, μὴ φοβούμενη οὔτε τοὺς γαμφοὺς των ὄνυχας οὔτε τὰ ἰσχυρά των ῥάμφη, καὶ ἦτο ὑπερήφανος ὅταν ἔ-βλεπε νὰ ζωηρεύουν ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ της οἱ σπινθηροδόλοι ὀφθαλμοὶ τῶν ἱεράκων, μελανοὶ ἀδάμαντες περιβαλλόμενοι ὑπὸ κύκλου χρυσοῦ.

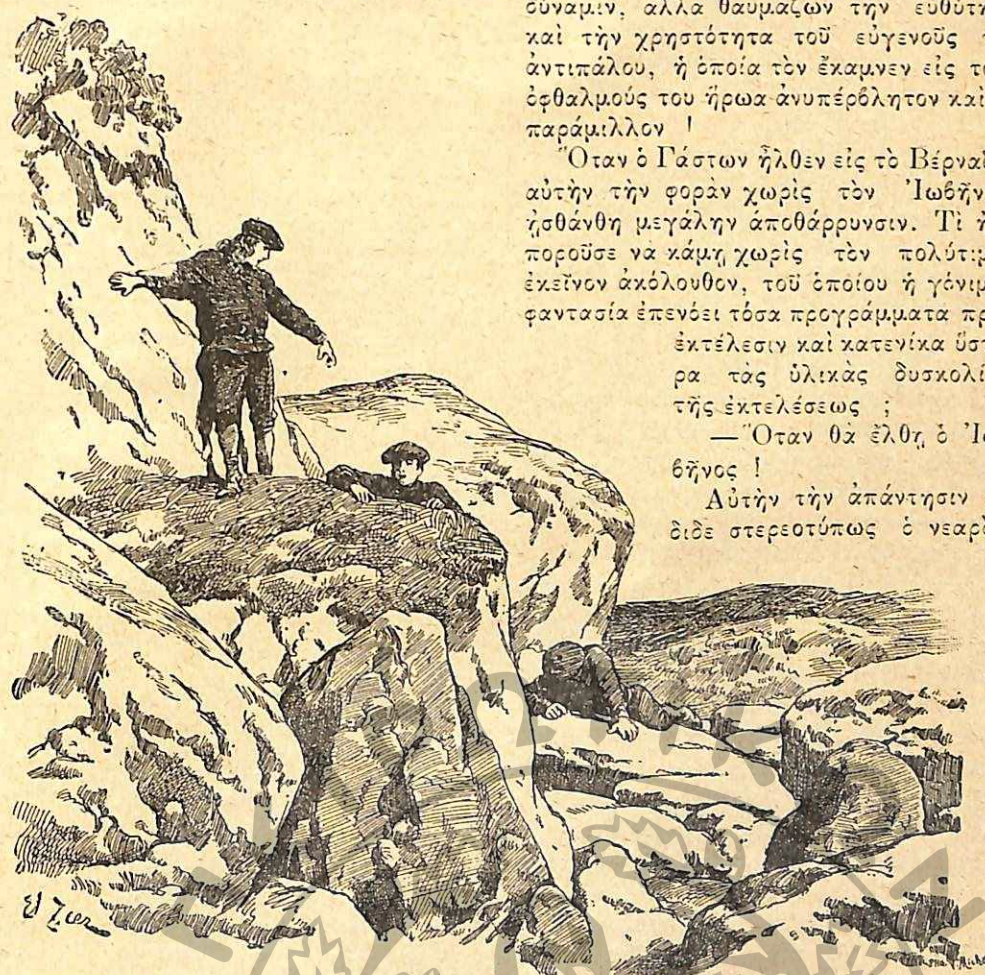
Καὶ ὁ Γάστιον διεσκεδάζε ποικιλο-τρόπως εἰς τὸ Βέρναζον. Ἀνερχιχάτο εἰς τοὺς ἀποκρήμνους βράχους, ἐκολυμ-βοῦσεν εἰς τὴν λίμνην, παρεδίδετο εἰς ἀγῶνας δρόμου, σφαιροβολίας, ξιφομα-χίας. Ἀλλὰ διασκεδάζων ὁλονέν, δὲν ἐλησμόνει ὅτι αἱ ἀσκήσεις αὗται τὸν ἔ-καμνον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν εὐκινη-τότερον, ἰσχυρότερον, καὶ ὅτι ἡ καθημε-ρινὴ καταπόνησις ὅλων τῶν μελῶν του, ἦτο ὠφέλιμος προπαρασκευὴ διὰ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον.

Ἐν τούτοις δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς τὸ νὰ σκληραγωγῇ τὸ σῶμά του ἐγύ-μναζεν ὁμοίως καὶ τὸ πνεῦμά του, με-λετῶν καὶ συνδυάζων τὰ διάφορα σχέδια προσβολῆς καὶ ἀμύνης, τὰ ὁποῖα ὀφείλουν νὰ γνωρίζουν οἱ στρατηγοί.

Ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν, εἶχε συνα-θροίσῃ καὶ συντάξῃ ὑπὸ τὰς διαταγὰς του ὅλα τὰ παιδιά τῆς κοιλάδος. Ἐφ'

ὅσον χρόνον διέμεναν ἐκάστοτε εἰς τὸ Βέρ-ναζον, τὸ παιδικὸν αὐτὸ στράτευμα ἦτο εἰς τὰς διαταγὰς του ὀλίγας ὥρας καθ' ἑκάστην, εἴτε διὰ παιγνίδιον σφαιροβολίας, εἴτε δι' ἀγῶνα κολυμβητικῆς ἢ πεζοπο-ρίας, εἴτε διὰ προσβολὴν καὶ ἀμυναν ταῦ-τόχρονον μέρους τινός, ὀριζομένου ἐκ τῶν προτέρων.

Ὁ δὲν Ἰουστῆνος ἐπέβλεπε καὶ δ-ηθύνε τοὺς διαφόρους τούτους ἀγῶνας, τοὺς ἀναπτύσσοντας τὴν εὐγενὴ ἀμύλλαν. Ἄν καὶ κληρικὸς, εἶχεν ὅμως ὅλα τὰ προσόντα, διότι, πρὶν φορέσῃ τὸ ῥάσον, διεκρίθη ὡς ἀνδρεῖος καὶ ἔμπειρος πο-

« Ὁ Γάστιον ἀνερχιχάτο εἰς τοὺς ἀποκρήμνους βράχους. . . » (Σελ. 281, στήλ. α')

λεμιστῆς, προπάντων εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ὅσάκις ὑπεδείκνυνε εἰς τὸν Γάστιον, κανένα λάθος εἰς τὰ στρατηγικὰ σχέδια ὁ μικρὸς τὸν ἤκουε μετὰ μεγάλης προ-σοχῆς καὶ ἔσπευδε νὰ το ἐπανορθώσῃ.

Ὁ Γάστιον, ὀδηγούμενος εὐτὼς ὑπὸ τοῦ Ἰουστῆνου, εἶχεν ἐπιβληθῇ τὰ μέγι-στα εἰς τοὺς νεαροὺς τοῦ στρατιώτας. Ὅλοι τὸν ἐλάτρευον. Οὐδεμία λέξις θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ ποδώσῃ τὸν φανατισμὸν τῶν νέων τούτων, οἱ ὁποῖοι ἐπίστευον ὅτι ὁ-χι ὁ Δὸν Ἰουστῆνος, ἀλλ' οὔτε ὁ κη-λίτερος ἱππότης τοῦ βασιλείου δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ δώσῃ μαθήματα εἰς τὸν « ἀρχηγόν » των.

« Ἀρχηγός » των ἦτο ὁ Γάστιον. Δὲν ἤθελε νὰ τον ὀνομάζουν διαφορετικὰ οἱ

συμπαῖνται του. Ἡξεύρεν ὅχι μόνον τὸ ὄνομα ἐνὸς ἐκάστου ἀλλὰ καὶ τὸν ἰδιαι-τερον χαρακτήρα του καὶ εἰς τοὺς ἀγῶ-νας, μακρὰν τοῦ νὰ θέλῃ νὰ ἐπιβάλλεται ὡς υἱὸς τοῦ ὑποκόμητος, ἀπεναντίας ἔ-λεγεν, ὅσάκις κανεὶς τῶν συναγωνιστῶν του ὑπεχώρει πρὸς χάριν τοῦ πολὺ γρη-γορα :

— Ἄ, μὲ γελᾷς ! . . . Αὐτὸ δὲν εἶνε τίμιον πράγμα ! . . . Ἐλα, βάλε ὅλη σου τὴ δύναμιν, ὅπως τὴ βάξω κ' ἐγώ. Ἀλ-λέως θὰ φανῇς ταπεινὸς κόλαξ, καὶ ἂν ἐγὼ τὸ παραδεχθῶ, θὰ εἶμαι ἀνόητος.

Καὶ ὁ ἄλλος τότε ἐθαζεν ὅλην τὴν δύναμιν, ἀλλὰ θαυμάζων τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν χρηστότητα τοῦ εὐγενοῦς τοῦ ἀντιπάλου, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμνε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἥρωα ἀνυπέροχτον καὶ ἀ-παράμιλλον !

Ὅταν ὁ Γάστιον ἦλθεν εἰς τὸ Βέρναζον αὐτὴν τὴν φορὰν χωρὶς τὸν Ἰωδῆνον, ἠσθάνθη μεγάλην ἀποθάρρυνσιν. Τί ἡμ-ποροῦσε νὰ κάμῃ χωρὶς τὸν πολυτίμον ἐκείνον ἀκόλουθον, τοῦ ὁποῖου ἡ γόνιμος φαντασία ἐπένδει τόσα προγράμματα πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ κατενίκια ὑπετε-ρα τὸς ὑλικὰς δυσκολίας τῆς ἐκτελέσεως ;

— Ὅταν θὰ ἐλθῇ ὁ Ἰω-δῆνος !

Αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν ἔ-διδε στερεοτύπως ὁ νεαρός

πυργοδεσπότης εἰς τοὺς φίλους του, ὅταν τὸν ἠρώτων διὰ τί ἔμενε ἀργὸς ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῶν τειχῶν, ἀντὶ νὰ ἐπιβίδε-ται εἰς τὰς συνήθεις του διασκεδάσεις.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὅλοι οἱ ἔνοικοι τῆς ἐπαύλειος συνθροίζοντο κάθε πρῶτῃ εἰς τὸ εὐρὺ δωματίον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς σπουδαστήριον καὶ βιβλιοθήκην. Ἐ-κεῖ ὁ Γάστιον ἐλάμβανε τὰ μαθήματα τοῦ δὸν Ἰουστῆνου, εἰς τὰ ὁποῖα παρευρίσκον-το καὶ αἱ νεαραὶ δεσποινίδες, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν πάντοτε τοῦ ὑποκόμητος τῆς Νορβόννης, φρονούντος ὅτι καὶ αὗται ἦ-δύνατο νὰ ὠφεληθοῦν ἐκ τῶν μαθημάτων ἐκείνων.

Ἐνα πρῶτῃ λοιπόν, ὁ Γάστιον ἀνεγίνω-σεν εἰς ἐπῆκουσιν λατινικόν τι κείμενον,

τὸ ὅποιον μετέφραζε κατόπι φράσιν πρὸς φράσιν. Ἀλλὰ τὸ ἕκαστον τόσον ἀπροσέκτως καὶ ἀμελῶς, ὥστε ὁ δὲν Ἰουστῆνος τὸν διάκοψεν λέγων :

— Γάστρων, τί ἐπαθὲς σήμερα ;... Ὁ νοῦς σου εἶνε ἀλλοῦ.

Ὁ Γάστρων ἐκοκκίνισε καὶ ἀπήντησε μὲ τὴν συνήθη του εἰλικρίνειαν :

— Ἀλήθεια... σὰς ζήτω συγγνώμην... ἀλλὰ συλλογίζομαι τὸν Ἰωδῆνον. Φοβούμαι μήπως δὲν ἐπιστρέψῃ πλέον. Ἐφάνηκα τόσον σκληρὸς πρὸς αὐτόν, εἰς τὴν Βουλδόννην ! Μοῦ φαίνεται ὅτι οὐ προτιμήσῃ τὴν πατρικὴν πρακτικὴν τοῦ Ἰγουμενίου ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μου θυελλώδη φιλίαν, καὶ αὐτὸ θά μου ἀξίξῃ... Νὰ τί συλλογίζομαι κάθε στιγμὴν τῆς ἡμέρας καὶ τί μ' ἐμποδίζει νὰ προσέξω εἰς τὰ Γ ε ω ρ γ ι κ ᾶ .

— Δὲς μου μιὰ στιγμὴν αὐτὸ τὸ βιβλίον, φίλε μου, ὑπέλαβον ὁ δὲν Ἰουστῆνος. Ἄν οὐ ὑπέπεσες εἰς τὸ μικρὸν ἀμάρτημα τῆς ἀπροσεξίας, πταίω ὅμως ἐγώ, διότι δὲν ἐξέλεξα τὸ κείμενον, τὸ ὅποιον ἤμπορούσε νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ.

Ἐστρέψε πολλὰς σελίδας τοῦ πολυτίμου βιβλίου, τὸ ὅποιον εἶχε φέρῃ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. Ἦσαν τὰ ἔργα τοῦ Βιργιλίου, τυπωθέντα εἰς τὴν Βενετίαν, ὅλγιον καιρὸν μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς τυπογραφίας ὑπὸ τοῦ Γουτεμβέργιου, ἡ ὁποία εἶχε γίνῃ καμμιά πενηνταρτία χρόνια πρὸ τῆς ἐποχῆς τῆς παρουσίας διηγήσεως.

— Δὲν ἀνέγνωσες καὶ δὲν μετέφρασες ἕως τώρα παρὰ ἐν μόνον ἅμα τῆς θείας Δ ι ν ε ι ᾶ δ ο ς, ἐξηκολούθησεν ὁ παιδαγωγός. Σήμερον θὰ σου ὑποδείξω ἐν ἐπιστόδιον ἐκ τοῦ ποιήματος, διὰ νὰ σε παρηγορήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Βιργίλιος. Ἀνάγνωσε, ἀνάγνωσε τὴν ἱστορίαν τοῦ Εὐρύτου καὶ τοῦ Νήσου, καὶ ἐπειτα μοῦ λέγεις ἂν πρέπῃ νὰμφιβάλλῃς περὶ τῆς ἐπιστροφῆς καὶ περὶ τῆς καρδίας τοῦ ἀγαπητοῦ σου Ἰωδῆνου.

Ὁ Γάστρων ἐσπευσε νὰ λάβῃ ὅπισθον τὸ βιβλίον καὶ μὲ τὴν εὐκολίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποκτήσῃ, διδασκόμενος τὰ λατινικὰ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ἀνέγνωσε καὶ μετέφρασεν εἰς ἐπὶ ἡκούον τὸ συγκινητικὸν ἐκεῖνο ἐπιστόδιον τῶν δύο πολεμιστῶν, τῶν ἀφωσιωμένων πρὸς ἀλλήλους μέχρι θανάτου, τῶν ὁποίων ἕκαστος ζῆτει νὰ στρέψῃ καθ' ἑαυτοῦ, διὰ νὰ σώσῃ τὸν φίλον του.

Ἡ Ἑρμάνη καὶ ἡ Ἀδελαΐδα εἶχον ἀφίση τὰς βελόνας τῶν ἀδρανῶν ἐπὶ τοῦ κεντήματός των, καὶ ἤκουον. Μόνη ἡ σεβασμία κυρία Δὲ Ρεσάν ἐξηκολούθει νὰ πλέκῃ μὲ τὴν ἰδίαν κανονικότητα. Δὲν εἶχε ζωηρὰν φαντασίαν ἢ ἀγαθὴν γραΐα, καὶ δὲν ἠγάπα πολὺ τὴν ποίησιν. Ἀλλ' ὡς τε ἦτο πεπεισμένη, ὅτι διασπείρουσα τὴν ἰδέαν διὰ χιλιάδων ἀντιτύπων, καθὼς καὶ ἡ νέα ἐπίσης ἀνακάλυψεν μίαν ἄλ-

λῆς ἡπείρου ὑπὸ τοῦ Γενουησίου Κολόνβου, ἦσαν τόσαι συνέργειαι διαβολικαί, προμηγνύσασαι τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου.

Ἐξάπλυνε ὅθιν πολὺ, ὅταν εἶδε τὴν Ἑρμάνην νὰ σηκωθῇ ἐξαφνα ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς, καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐναγκαλισθῇ καὶ νὰ καταφιλήσῃ τὴν Γάστωνα, ὁ ὁποῖος ἀνελύετο εἰς δάκρυα, ἀπ' οὗ ἠτπλῆσθη μετὰ σεβασμοῦ τὸ βιβλίον ἐκεῖνο, ἐκ τοῦ

ὁποίου τῷ ἤρχετο ἡ ἀπρόοπτος παρηγορία. — Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν ; ἡρώτησεν ἡ κυρία Δὲ Ρεσάν τὴν Ἀδελαΐδα. — Συμβαίνει, κυρία, ὅτι ἐν ᾧ ὁ κύριος Γάστων ἦτο ἀηληπισμένος, συλλογίζμενος ὅτι ἔχασεν διὰ παντὸς τὸν Ἰωδῆνον, τὴν ἑλπίδα : ὅτι θὰ τον ξαναἰδῇ. (Ἔπεται συνέχεια)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Κ. Blandy)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 68^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 13 Ἰανουαρίου 1901, πρὸς εὔρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου ἐ. ε. δημοσιευθεῖσων 177 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροσθέντως, ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων ἐκάστῳ Εὐσημιῶν.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΕΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Σάλευκος ὁ Κεραυνός, 171, [9 Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀῦρα τῆς Κερκυρας, 162, [9 Ε]. — Ἀνδρὸν τῆς Ἐρμού, 161 [9 Ε]. — (Ἡ Χιονοσκεπὴς Ἀέρη, 163, [9 Ε]. τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ ὡς τυχούσα ἡδὴ Ἀ' Βραβεῖου τῆς αὐτῆς Τάξεως εἰς τὸν 66ον Διαγωνισμὸν.)
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Φλοισβὸς τοῦ Εὐξείνου, 141, [8 Ε]. — Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου, 124, [7 Ε]. — Τυδεύς, 122, [7 Ε]. — (Ὁ Δαρνοστεφὴς Ναύαρχος, 145, [8 Ε]. τὸ Λυδίαρχον, 138, [7 Ε]. ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, 134, [7 Ε], καὶ ἡ Ζουλέικα, 129, [7 Ε] τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ ὡς τυχόντες ἡδὴ ὁ μὲν πρῶτος καὶ δεύτερος Β' Βραβεῖον εἰς τὸν 66ον Διαγωνισμὸν, ὁ τρίτος Γ' Βραβεῖον εἰς τὸν 66ον, καὶ ἡ τετάρτη Β' Βραβεῖον εἰς τὸν αὐτὸν Διαγωνισμὸν.)
ΕΠΑΓΙΝΟΣ : Σενιτευμένος Σινωπεύς, 105, [6 Ε]. — Κωνστ. Δανάτος, 103, [5 Ε]. — Παγκύσιμος Ἐκθεσις, 98 [5 Ε]. — Κερματιζόγας, 94, [5 Ε]. — Γεράσιμος Λασκαράτος, 93, [5 Ε]. — Ἀνεμὼν, 85, [4 Ε]. — Πέτρα Σκανδάλλου, 61, [3 Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Κερκυραϊκὴ Νύξ, 15, [2 Ε]. — Νέος Ι. αὐτῆς, 42, [2 Ε]. — Μυστικὴ Φωνή, 35, [2 Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΕΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Διγαῖον Πέλαγος, 161, [9 Ε]. — (Ἡ Διαψευθεῖσα Ἐλπίς, 164, [9 Ε] τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχούσα Ἀ' Βραβεῖου, ὑπὸ ἄλλο ψευδώνυμον, εἰς ἄλλον Διαγωνισμὸν.)
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρῶν, 160, [9 Ε]. — Ἀλλοπρόσαλλος, 145, [8 Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ὁχρὸν Ρυδὸν, 143, [8 Ε]. — Κωνσταντῖνος Τριανταφυλλόπουλος, 136, [7 Ε]. — Τέμενος τῶν Μουσῶν, 134, [7 Ε]. — (Τὸ Ἐρυθρὸν Νέος, 143, [8 Ε] τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἡδὴ Γ' Βραβεῖον εἰς τὸν 63ον Διαγωνισμὸν, ὑπὸ ἄλλο ψευδώνυμον.)
ΕΠΑΓΙΝΟΣ : Ἀγριὸς τριανταφυλλῆς, 127, [7 Ε]. — Νέμος 126, [7 Ε]. — Ὁρακίτης, 124, [7 Ε]. — Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως, 123, [7 Ε]. — Πικραμένη Καρδούλα, 117, [6 Ε]. — Ἀρτανιάν, 116, [6 Ε]. — Σπῆλαιον τῶν Μουσῶν, 116, [6 Ε]. — Γυνὴς Ζέφυρος, 113, [6 Ε]. — Λεσθιακὸν Ἀνθος, 110, [6 Ε]. — Μαρία Π. Σιβίκα, 92, [5 Ε]. — Γρυνίαν, 91, [5 Ε]. — Ἡρώς Θησεύς, 90, [5 Ε]. — Ἀγνὸ Μενεξεδάκι, 88, [5 Ε]. — Πτερόπους Ἑρμῆς, 81, [4 Ε]. — Καταρομάλλω, 79, [4 Ε]. — Μαρμάρειον Φύλλον, 76, [4 Ε]. — Σοφὸς Πιττακὸς, 70, [4 Ε]. — Μαρμαριτοφόρος, 69, [4 Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Ἑλληνικὸν Ἐδαφος, 59, [3 Ε]. — Ἰωάννης Χρ. Σολωτῆς, 57, [3 Ε]. — Λευκὸν Κρίνον, 56, [3 Ε]. — Πύργος τῆς Βαβέλ, 55, [3 Ε]. — Βιολετὰ τοῦ Χερμού, 46, [2 Ε]. — Σπαρτιάτις Χελιδνίς, 45, [2 Ε]. — Φασουλῆς, 44, [2 Ε]. — Ταυρομάχος, 44, [2 Ε]. — Λευκὴ τῆς Καστίλλης, 41, [2 Ε]. — Ἀλθος τοῦ Μαΐου, 40, [2 Ε]. — Θαυμασιὸς Ὀρενόκο, 37, [2 Ε]. — Γέρω-Κροῦγερ, 36, [2 Ε]. — Σοφὸς Σολομών, 35, [2 Ε]. — Κ. Καμπούροπουλος, 35, [2 Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΕΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Φάρος τῆς Μυκόνου, 160, [9 Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δευκὴ δὲ Μιρῶν, 127, [7 Ε]. — Μικρὸς Γυμνασιόπουλος, 117, [6 Ε]. — (Ὁ Τατάνης, 129, [7 Ε]. τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἡδὴ Β' Βραβεῖον εἰς τὸν 64ον Διαγωνισμὸν.)
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Μινώταυρος, 112, [6 Ε]. — Γλυκὺ φέγγος Σελήνης, 82, [4 Ε]. — Κρονίων, 80, [4 Ε]. — (Ἡ Μικρὴ Ἀνθοκίμος, 99, [5 Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχούσα ἡδὴ Γ' Βραβεῖον εἰς τὸν 64ον Διαγωνισμὸν.)
ΕΠΑΓΙΝΟΣ : Μαρία Δ. Ἡλιοπούλου, 75, [4 Ε]. — Ἀρετὴ Νικολοπούλου, 64, [3 Ε]. — Ἐρμεία Κόρη, 44, [2 Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Χιώτης-Σουλωτῆς, 35, [2 Ε]. — Κράθις, 30, [Ε]. — Πληγωμένος Ἀετός, 28, [Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἐξῆς, ἀναμεικτὰ ἐκ τῶν τριῶν Τάξεων : Ἀετιδεύς, 7. — Ἀετιδεύς τῆς Νεαπόλεως, 18 [Ε]. — Ἀνθος τῆς Ἰππομονῆς, 15. — Ἀστὴρ Κεραυνόβλος, 10. — Ἀναστασία Ν. Γαϊτάκου, 9. — Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα, 20, [Ε]. — Ἑλλήν Σημαιοφόρος, 5. — Ἡρώς τῆς Χάλκης, 4. — Ἡρώς τοῦ Σουλίου, 11. — Πῖος Μέλαθρον, 2. — Κωνστ. Π. Κασιζός, 20, [Ε]. — Κόκκινον Καπελάκι, 15. — Κυκλαδίτης, 10. — Γεώργιος Α. Λουΐσης, 15. — Μέλισσα, 4. — Μέλλουσα Καλόγηρος, 21, [Ε]. — Δημήτριος Γ. Μπούμπουλης, 12. — Παρῆγορος Ἀγγελος, 25, [Ε]. — Παύλη χνὴ Νάξου, 13. — Προκυμαία Σμύρνης, 5. — Συννεφώδης Ἡμέρα, 8. — Τόπι, 7. — Ψάνα Λούλα, 12.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 70^{ου}

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθεῖσων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου 1901.

Ἀπὸ σήμερον ἄρχεται καὶ προκηρύσσεται ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, παρακαλοῦνται νὰ προμηθευθῶν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ γραφείου μας τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων καὶ νὰ συμμορφωθῶν πρὸς τοὺς Ὁρους τοὺς ἀναγεγραμμένους εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, οἱ ὅποιοι παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ἑλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα ὁλοκληρωθῶν τὰ ὠρισμένα διὰ τοὺς μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὁποῖα βλέπε ἐπίσης εἰς τὸ ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

ΟΝΟΣ ΒΑΣΤΑΖΩΝ ΑΓΑΛΜΑ

[Κατὰ τὸν Λισάπειον Μῦθον.]

Ἰστῆς Ἀνατολῆς τὰ μέρη
Οἱ θεοὶ ποῦ ξεφυτρώνουν.
Ἐναν γαῖδαρο φορτώνουν
Θεοῦ ἀγάλμα νὰ φέρῃ.
Κ' εἰς τὸ δρόμον ποῦ περνοῦσε
Ὁ καθεὶς τὸ προσκονοῦσε
Μὲ εὐλάβεια πολλή.
Μὰ τοῦ κυρ-γιγάρου τώρα
Ἡ μεγάλη ἡ κεφαλὴ
Θάρρεψε ἔς αὐτὴ τὴ χώρα
Πῶς ἀκόμη κ' οἱ γοῖδοι
Ἐχουν καὶ αὐτὴ τὴ χάρι,
Νὰ περνοῦνε γιὰ θεοί.
Καὶ ἀρχίζει μὲ καμάρη
Τὴς αὐτῆς νὰ τευντῶν,
Τὴν οὐρὰ του νὰ σηκώνῃ,
Μ' ὀγκηθμούς νὰ χαιρετᾷ.
Καὶ μ' ἀλλόκοτον ὄρμη
Νὰ πηδᾷ καὶ νὰ πετᾷ.
Ἦσαν τὸν ἀγγελον Ἐρμῆ
Ὡς πρὸν ἐκόντεψε νὰ ρίξῃ
Τὸ θεὸ ἑτάλλῃθαι κάτου
Καὶ τρανὰ νὰ ἀποδείξῃ
Ἦσαν θεὸς τὰ θαύματά του...
Μὰ καὶ ὁ ἀφεντικὸς του
Βλέπωντας, ἂν καμάρῳσῃ
Διγ' ἀκόμη ὁ γαῖδαρός του
Ἀκριδὰ πῶς θὰ πληρώσῃ,
Μὲ ἀγριεμένο μάτι
Τὸ ραβδί του εὐθὺς ὕψώνει
Καὶ μὲ κάμποσες ἑστῆν πλάτη...
Ἰστῆ στιγμὴ τὸν ἔεθεώνει !

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα : — Χίλιες φορές σοῦ ἔκαμα τὴν παρατήρησιν, Κατίνα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεσαι τὰς κακὰς αὐτὰς λέξεις...

Ἡ μικρὰ Κατίνα : — Μὰ τότε λοιπόν, μαμά, γιατί τὰς ἔκαμαν, ἀπ' οὗ ἀπαγορεύεται νὰ τὰς μεταχειρίζωμεθα ;

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἀποστόλης Ἑλπίδος

— Τί κάνεις ἐκεῖ Φιρίκα ;
— Βίβω τὴν κούλα μου κόκκινη.
— Καὶ μετ' ἐπὶ τὴν βάρει κόκκινη ;
— Μὲ κρασί, κύριε Παντελῆ.
— Μὲ κρασί ! Τί λές ; Πῶς μπορεῖ τὸ κρασί νὰ βάρῃ τὴν κούλα σου ;
— Πολὺ ὥρτια μάλιστα ! Πόσες φορές ἄκουσα τὴ μαμὰ νὰ λέῃ ὅτι ἀπὸ τὸ κρασί ἡ μύτη σας ἔγινε τόσο κόκκινη ! ! !
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἑρμίου Ἀσώματος

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς τ' Ἀποτελέσματα τοῦ 68ου Διαγωνισμοῦ, ὁ Σάλευκος ὁ Κεραυνός, κατὰ παραδορμὴν, — ὅχι ἐντελῶς ἰδικὴν μας, — κατετάχθη εἰς τὴν Μεσαίαν Τάξιν, ἐν ᾧ διαγωνίζετο εἰς τὴν Ἀνωτέραν. Ἐχων λύσεις 154, ἔλαβεν ἑπτακτον εἰς τὴν Μεσαίαν Τάξιν. Μὲ τὸν ἴδιον ἀριθμὸν λύσεων, θὰ ἔδικαιούτο Β' Βραβεῖον εἰς τὴν Ἀνωτέραν τάξιν ἀλλὰ θὰ ἐπέθετο ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς λαθὼν ὁμοῖον Βραβεῖον εἰς τὸν 63ον Διαγωνισμὸν. Εὐτυχῶς τὸ Παρόραμα δὲν ἔχει μεγάλην σημασίαν, τὸ διορθῶν ἀπλῶς χάριν ἀκριθείας, ἀπ' οὗ καθὼς βλέπετε σήμερον, ὁ Σάλευκος ὁ Κεραυνός λαμβάνει Α' Βραβεῖον εἰς τὸν 68ον Διαγωνισμὸν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ συγχαίρω πάντας τοὺς βραβευθέντας εἰς τοὺς δύο Διαγωνισμοὺς, καὶ ἀναμείνω τὰ φωτογραφικὰ των πρὸς δημοσίευσιν.

Πάρῃ πολλὰ δυστυχήματα εἰς διάστημα ἐνὸς ἔτους, ἀγαπήν μου Ἀσπασία Δημητρίου ! Σὲ συλλυπούμαι ἐγκρῶς διὰ τὴν στήθεσιν τόσον συγγενῶν, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ διαθιθῇς τὰ συλλυπητήριά μου καὶ πρὸς τοὺς φίλους σου Ἀχιλλέα καὶ Γεωργιον Συγγρονέλην, διὰ τὸν θάνατον τῶν προσφιλῶν των γονέων.

Ἄνθος τοῦ Μαΐου, σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεπλῶμα, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μου χαιρετῇς τὴν νέαν μας φίλην καὶ νὰ τῆς εἴπῃς ὅτι περιμένω νὰ μου γρίψῃ. Εἶπα εἰς τὸν κ. Ξενοπούλου πόσο σοῦ ἤρεσαν τὰ «Διηγήματα» σου, καὶ πόλῳ εὐχαριστήρην. Ἀλήθεια, νομίζω ὅτι σοῦ ἀπῆντητα, ὅτι εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς αὐτὸν τὸν Κατάλογον ποῦ λέγεις.

Ἰνδιπέτα Ἀετὶς, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ, καὶ χωρὶς ἄρνηκα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Χιακὲ Ὁραγέ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἡ πρότασίς σου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

«Φιλτάτη Διάπλασις, Ἡεῦρω ὅτι δὲν ἔχεις κηρὸν νὰ λύῃς Μαγκιάς Εὐκλόνες, ὅπως οἱ συνδρομηταί σου ἄλλως θὰ σοῦ ἐπέδοινα μίαν ἐπιγραφὴν : Ποῦ εἶνε ὁ Ἀρτανιάν ; καὶ σὲ βεβαίω, φίλη μου, ὅτι ἂν ἐξέπεν ἡ σφραγὶς τοῦ Ταχυδρομείου μας, δυσκόλῳ θὰ εὕρισκες τὸν καλὸν σου Ἀρτανιάν κρυμμένον ποῦ ;... εἰς... ἂν το εὕρῃς... εἰς τοὺς κόλπους τῆς φιλάτης τοῦ πετρίδος !» Ὅσοι ἀρχίζει ἡ σημερινὴ ἐκτενὴς ἐπιστολὴ τοῦ Ἀρτανιάν [ΕΕΕ], καὶ ἀπὸ τὸ προσκίον αὐτὸ κρίνατε ἂν δὲν εἴνε εὐρεστέρα καὶ ἂν δὲ ἀξίη τὰ εὐτρημα ποῦ του ἔδωσα. Καὶ εἰς ἄλλα !

Ἀλήθεια, Ἐσθὴ Μαυρομάτα, πόλῳν καιρὸν ἔχεις νὰ μου γρίψῃς... Αὐτὸ σοῦ ἐκλέγω διὰ νέον ψευδώνυμον, καὶ ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ εἴσαι τακτικὴ.

Ἀτρώγητε Ἰεραπόστολε, ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστᾷ διὰ τὰς γράμεις : διὰ τὰ «Διηγήματα» σου. Ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς, δὲν εἶνε συνδρομητὴς σου. Διὰ τὸ ἄλλο, καλλίστρα εἶνε νὰ γρίψῃς ὅπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα.

Καὶ εἰς τὸν Νέμον ἤρεσαν πάρα πολὺ τὰ «Διηγήματα» πρὸ πάντων δὲ τὸ «Ἄμα Μεγάλωσω» τὸν ἐνέβαλεν εἰς πολλὰς σκέψεις, καθὼς μοῦ γράφει. Ἀλλὰ καὶ εἰς πόσον δὲν ἤρεσαν ; Ὅλοι αἱ ἐπιστολαὶ ποῦ λαμβάνω τώρα ὕστερα περιέχουν ἐνθουσιώδεις κρίσεις διὰ τὰ «Διηγήματα»,

καὶ εἶνε τόσον πολλαί, ὥστε δὲν ἤμπορῶ νὰ δημοσιεύω ἀπὸ ὅλας περιεκτάς, ἀρκούμαι δὲ νὰ τὰς ἀνακοινῶ εἰς τὸν κ. Ξενοπούλου, ὁ ὁποῖος εἶνε κατευχαριστημένος διὰ τὴν λαμπρὰν αὐτὴν υποδοχὴν τοῦ βιβλίου του.

Εἰσὺες τώρα πόσα γραμματόσημα ἔχει μαζεύσῃ ἕως σήμερον τὸ Κόκκινον Καπελάκι ; Δύο ἑκατομμύρια ! (ἀρ. 2,000,000) καὶ ἂν δὲν πιστεύετε, ἔλθετε νὰ ἰδῇτε τὸ γράμμα του.

Χαίρω πολὺ, Ἀταβέριον Ρόδον [ΕΕ] διότι ὁ Σύλλογός σας, ἐξακολουθῶν τὸ εὐεργετικὸν του ἔργον, σκοπεῖ νὰ ναναιώσῃ τὴν συνδρομὴν τοῦ πτωχοῦ παιδιοῦ τῆς Δελφίνης. Πολὺ μοῦ ἡρεσεν, ὅπως πάντοτε, ἡ περικλὴ ἐπιστολὴ σου, μελετῶ δὲ τὴν πρότασιν τὴν ὁποίαν κάμνεις, καὶ ἂν ἴδωμεν τι ἀπορροαίσει.

Ἐλάτῃ Εὐρυτανίας (Ε. Φ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐκλέγω καὶ διὰ τὴν ἀδελφὴν σου Μ. τὸ ψευδώνυμον Εὐεργετικὴ Βροχούλα. Ἐραῖα καὶ τὰ δύο.

Πόσον, μὰ πόσον με ἀγαπᾷ τὸ Κρητικὸν Κάστανον ! Φαντασθῆτε τί ἔχω ἐμπρὸς μου τέσσαρας ἐπιστολάς σου, ἀπὸ 9. 17, 24 καὶ 25 Αὐγούστου. Τὸ κακὸν εἶνε ποῦ δὲν ἤξεύρω εἰς ποίαν νὰ του πρωτοαπανήσω, καὶ θάρρεσθὺ μοῦ νον νὰ τον εὐχρηδῶ ἐγκαρδίως διὰ τὰ γενεθλιά του. Νὰ μοῦ γρίψῃ ! Ὅσον διὰ τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν, βέβαια, εἰμπορεῖ νὰ τα στέλλῃ ἐντὸς φακέλλου, τοῦ ὁποίου νὰ κόπητ ὀλίγον τὰς ἄκρας, ἐπικολλῶν γραμματόσημον πέντε λεπτῶν. Δὲν το λέγει καὶ ὁ Ὁδηγός ;

Μὲ ὕειαν τὸ νέον σπῆτι, Ἐμμεράλδα [Ε]. Ὅσον διὰ τὴν συμβουλὴν ποῦ μοῦ γρίψῃς, μετ' ἑρπὸν νὰ σοδαρευθῇς ὀλίγον, σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ ζητήσῃς κανένα καὶ νὰ φαίνεται πάντοτε ὅτι εἶσαι Αἰ προσποιεῖς εἰ δὲν μου ἀρέσκει. Ὁ ἀδελφός σου εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλει, ἀλλὰ νὰ μου γρίψῃ καὶ ὁ ἴδιος, νὰ τον γνωρίσω. Τὰ φύλλα τῆς Α' Περιόδου πωλοῦνται 25 λεπτά ἕκαστον.

Ἀγάπη τῆς Νεότητος, τὰ τέσσαρα ἐκείνα τετρίδια σου ἦλθον καὶ ἐστάλησαν. Ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν δὲν ἀπαντῶ εἰς κανένα περὶ τῆς λήψεως τετραδίων Μ. Μυστικῶν, διότι αὐτὰ, ὅταν στέλλωνται ἐν τάξει, δὲν γάνονται ποτὲ εἰς τὸ Ταχυδρομείον, καὶ ὅθ' ἡο περιττὸν νὰ γεμίζω τὸ φύλλον με τοιαύτας πληροφορίας.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι : ὁ Παρδαλὸς Γάτος πληροφορεῖ τὸν Λιγνέα ὅτι δὲν τον ἐνθυμεῖται, ὅθ

"Ερχεται τώρα ταπεινῶς
Καί την καπελαδοῦρα του κρατῶντας εἰς τὸ
[χέρι
Θερμὰ τὴ Βίβλιν εὐχαριστεῖ
Γιατὶ ἀνταπέδωκε καὶ αὐτὴ
"Ὅσες εὐχὰς τῆς ἔδωκε γιὰ τῶν γατιῶν τ'
[ἀσκέρι.

(τώρα νὰ ξαναευχαριστήσῃ ἡ Βίβλιν, καὶ ὕστερα
νὰ ξαναευχαριστήσῃ διὰ τὰς ξαναευχαριστίας ὁ
Λύγερνός καὶ . . . πᾶσι λέωντας) — τὸ Ἀγριο-
λούλουδον Ἀνδρὸν ἀσπάζεται τὴν Ἀνοιξιότι-
κην Βραδυνὰ καὶ τῆς εὐχεται καλὸ ταξίδι καὶ
καλὴν διασκεδάσιν. — ὁ Κ.Γ. Λάφης πληροφορεῖ
τὸν Περονόσπορον Αἰγίου δι' ἑλαβε ψευδώνυμον
καὶ ἄφ' οὗ καυχᾶται διὰ τὴν δευτέρωσιν του,
ἃς το εὐρῆ — ἡ Ἀγάπη τῆς Νεότητος ἀσπάζ-
εται τὸν Χιονισμένον Μάιον καὶ τὸ Κῦμα τοῦ
Δουναβέως, τὸ ὁποῖον ἐρωτᾷ πῶς περῶν εἰς τὴν
ἐξοχὴν — οἱ Δικηγόροι τῆς Νεολαίας ἀποροῦν
μὲ τὸν Πανταχοῦ Παρόντα, πῶς, ἄφ' οὗ εἶνε
πανταχοῦ παρών, ζητεῖ τὰ δνόματά των

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλλὰ.
Ξοῦν: ὁ Ὑπερήφανος Ἰππεὺς μὲ τὸ Ἑλληνη-
κὸν Ἑδάφος (εἰ δυνατόν μὲ τὸν ὀνόμα) — ἡ
Παιδικὴ Χαρὰ μὲ τὴν Εὐθυμὸν Κόρην, Σε-
μνήν Κόρην, Γλυκεῖαν Καρδίαν καὶ Φά-
σμα τῆς Νυκτός — ἡ Τσιγγαρέλλα μὲ τὸν
Πειραῖκὸν Ἀστέρα, Θεαγένην, Εὐέλπι-
δας, Κάλυκα Ρόδου καὶ Μέλλουσαν Καλὴ-
γρηαν — τὸ Χρυσὸ Παράκι μὲ τὴν Μυ-
στηριώδη Φύσιν (μὲ τὸ ὄνομά της) — ὁ Αὐ-
θέντης τοῦ Μωρέως μὲ τὸν Περονόσπορον
Αἰγίου, Κρητικὸν Κάστανον, Ἑαρινὸν Ἀρω-
μα, Ἀτρόμητον Ἱεραπόστολον καὶ Βουχῶ
μενον Λέοντα — τὸ Λευκὸν Κῆρον μὲ τὴν
Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Νέμον, Χλόην
τοῦ Κρητιστοῦ, Ἡέραν Σκαυδάλον καὶ Σεμνήν
Κόρην (μὲ τὰ δνόματά των, ἂν θέλουν) — ἡ
Χιωτοπούλα μὲ τὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης,
Ἀσπροποταμίτην, Ἀεροναυτοπούλαν, Γλυ-
κεῖαν Καρδίαν καὶ Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα,
(εἰ δυνατόν μὲ τὰ δνόματά των) — τὸ Ἑλληνη-
κὸν Ἑδάφος μὲ τὸν Κάλυκα Ρόδου, Πειραῖ-
κὸν Ἀστέρα, Σιδιρῶν Κράνος, Κατασκοφά-
λων καὶ Ἀμαρυνίδα — τὸ Κῦμα τοῦ Δουνα-
βέως μὲ τὸν Κρητικὸν Κάστανον, Ζιζάνιον τοῦ
Ἀρσακείου, Περίλυπον Ὀρσανῆν, Ἑλληνη-
κὴν Ναυαρχίδα καὶ Χιονισμένον Μάιον —
ἡ Μόνωσις μὲ τὴν Εὐθυμὸν Κόρην, Ζωηρὰν
Φλόγα, Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα καὶ Καρδίαν
ἐπὶ Πέτρῳ — τὸ Παραδείσιον Πτηνὸν μὲ τοὺς
Δικηγόρους τῆς Νεολαίας, Ζιζάνιον τοῦ Γυ-
μασίου καὶ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου — ὁ
Βάδερ Μάονελ μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν —
ἡ Ποιμενίς τοῦ Παναγαῖκῶ μὲ τοὺς Εὐέλπι-
δας, Χλόην τῆς Θαλάσσης καὶ Αὔραν τῆς Κερ-
κύρας — τὸ Μεσολογγιτάκι μὲ τὸν Πλευρι-
τωμένον Γάτον, Παρδαλὸν Γάτον, Μελαγχό-
λικὸν Σεληνολάτριν, Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν
καὶ Ἑλληνη Βώρκε — ἡ Ἀνοιξιότικη Βραδὺ
μὲ τὴν Λευκωσίαν τῆς Κύπρου (διὰ νάνταλλὰ-
ξουν καὶ τὰ δνόματά των), Κελαϊδίστραν, Κόκ-
κινην Ἑξοχὴν, Ὀρειοπόλον Ψυχὴν καὶ
Πτερωτὴν Ταξειδιτίδα — ὁ Ἰππότης τῆς
"Ομίχλης μὲ τὸν Προσποδοφόρον Ἰππότην
καὶ Ἰππότην τοῦ Κόρακος — τὸ Φουγάρο
τῆς Εὐγενείας μὲ τὸν Καλοκράκα, Ἀδραν τῆς
Κερκύρας, Δικηγόρους τῆς Νεολαίας καὶ Φω-
σφορίτσον Ὀμάσαν — τὸν Κρητικὸν Κά-
στανον μὲ τὴν Ἀγγεῖαν Συρτάνην, Αἰγινά-
αν Ἀθηνᾶν, Κάλυκα Ρόδου, Ἀρθοῦσαν Νε-
ότητα καὶ Ἀτίθασσον (μὲ τὸν ὀνόμα) — ἡ
Κωπηλάτις Κόθρον μὲ τὸν Μέγαν Ἀλέξαν-
δρον, Διοσκορφοῦσαν, Κόρην τοῦ Στραμῶνος
Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν καὶ Κρητικὸν Ναυτο-
πούλο (μὲ τὸ ὄνομά του, ἂν θέλῃ) — ὁ Χιονι-
σμένος Μάιος μὲ τὸ Ἑρεθὸν Νέφος, Νεράϊ-
δαν τῶν Σπετσῶν, Δικηγόρους τῆς Νεολαί-
ας καὶ Εὐέλπιδας.

"Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλα-
σις πρὸς τοὺς φίλους της: Κόρην τοῦ Στραμῶ-
νος (ἐλήφθησαν, ἀλλ' αἱ πληροφορίες σου εἶνε
ἐξ ἐκείνων, ἀνὰ ὅποια δὲν δημοσιεύονται, καὶ αὐτὸ
τὸ εἶπα χαλίκας) Χιακὸν Ὀρίζοντα (ὁρεῖται
20 λεπτά διὰ δύο τετραδ. Μ. Μυστικῶν, τὰ
ὅποια ἔστειλες χωρὶς τὸ ὀρισμένον δεκάλεπτον
γραμματόσημον) Κορινθιακὸν Κῦμα (αἱ παραγ-
γελίαι σου ἐξετελέσθησαν) Μετὸν τοῦ Ὀλύμ-
που (χρῆσω τοῦ ἔγινες καλὰ) Κεραμιδόγατον,
Μέλλουσαν Καλὴγρηαν ([Ε] διὰ τὴν ὥραιαν
ἐπιστολήν μὲ τὰς τηλικαύτας ἐντυπώσεις) Σκόνην
τῶν Ἀθηνῶν (ἐννοία σου, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω
διὰ τὴν ἐλικρινεῖαν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ σου)
Ἑσπεραντήν (σοῦ ἔστειλα τὸν 23ον Τόμον καὶ
κατέθεσα τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὸ Ταμειῶν τῶν Ἀ-
πόρων) Ἀνθος τῆς Ὑπομονῆς (ἔστειλα ἐκ
νέου) Σεμνήν Κόρην (ἔχεις τὰς εὐχὰς μου, ἀλλὰ
δὲν λέγω διατί, διὰ τὰ μὴ σ' ἐννοήσουν οἱ φίλοι
μου ὥραιότατα τὰ Π. Πνεύματα) ἄχ, ἄ: μου ἔ-
στειλαν ἔτσι πρωτότυπα ὅλοι... φίλητέ μου τὰ
δελφάνια) Ἀπολλωνία Μουσικήτην (στέλλον-
ται τακτικὰ ἀλλὰ τὰ ταχυδρομεῖα, ἐνεκα τῶν
καθάρσεων, εὐρίσκονται εἰς ἀνωμαλίαν) Μικρὸν
Φιλοπατριν (ἔχω ὑπ' ὄψιν μου διὰ τὸ προσεχές
ἔτος τὸ «Μέγα Δάσος» ἐν ἀπὸ τὰ νιώτατα μυθι-
στορήματα τοῦ Ἰουλίου Βέρνι ἀλλ' ἂν δὲν θὰ
εἶνε αὐτό, θὰ εἶνε κανὲν ἄλλο πάλιν τοῦ ἰδίου
μάγου συγγραφῆς) Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν
(πολὺ μ' εὐχαρίστησαν αἱ πληροφορίες τῆς
ἐπιστολῆς σου εἰς τὴν πρώτην ἐκ τῶν ἐρώ-
τήσεων τοῦ ἀπαντῶ ὅχι, εἰς τὴν δευτέραν ναί)
Πικραμένην Καρδοῦλαν (διαβίβασα τὰς
ἐπιστολάς σου ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ
πολύ) Ἀγγελὸν Λύγερνόν ([Ε] διὰ τὴν
ὥραιαν ἐπιστολήν ἔ, νομίζεις ὅτι ἡ Διάπλασις
τοῦ 30οῦ αἰῶνος θὰ γίνῃ ἐφημέρις καὶ θίναγγέλη
τὰ ἑα τοῦ Ἀρεως; . . .) Ριγολέττον (δὲν εἶνε
Παιδικὰ Πνεύματα αὐτὰ εἶνε διὰ μ' ἄλλους)
Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς (εἰς τὸν ὅποιον ἔκαμε
μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ οἰκία οὗ 30.ῦ αἰῶνος
ὅσον διὰ τὴν κλίσιν του, τὴν τόσον εὐγενῆ, τὴν
ἐπιδοκμάζω καὶ τον συχαίρω) Τρεμοσθῆτον
Ἀστέρη (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις καὶ χαίρω
ποῦ σου ἤρσαν τόσον αἱ «Διετικὲς Διακοπὴ») Ἰο-
Παριστρίαν (ναί) τὸ Π. Πνεῦμα ὥραιον) Ἰο-
ξίαν (ἡ πρότασις σου εἰς τὸ προσεχές ποῦ θὰ
εὐχαριστήθῃς μὲ μου σ' εἰλῃς νάναγνώσω καὶ τὸ
πρωτότυπον διήγημα) Θερινὴν Βροχήν (ἔ, πάλι
καλὰ, ἄφ' οὗ δὲν μ' ἐλθόννησες) ἡ ἐπιστο-
λή σου ζωηροτάτη, ἀλλὰ καὶ ἰδὼ πότε θὰ ξανα-
γράψῃς) Μελανωπίδα (χαίρω τοῦ εἶσαι ἐντε-
λὴς καλὰ καὶ που ἀπεφάσις νὰ εἶσαι τακτικὴ)
Ἀσπρο Κάρθουον (τί περῶν καὶ ποῦ εἶνε αὐτὴ
ἡ φίλη σου! καλὲ τὰ Μ. Μυστικὰ εἶνε μόνον
διὰ παιδιὰ ὀκτὼ ἐτῶν; δὲν ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ δι
εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνταλλάσσουν καὶ οἱ μεγάλοι;
Βίβλιν (ἔστειλα) Ἀγριοβιολέτταν ([Ε] διὰ
τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν καὶ διὰ τὰ ὥρατα τετραδία
ἐννοία ἐν ὁρεῖται) Ἑαρ (ἔστειλα) Ἀγριο-
λούλουδον Ἀνδρὸν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἀυ-
γουστοῦ, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δίδον νὰ γράψωσι
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῇ Γραφείῳ μας εἰς φανήλους, ὡς ἑκάστοτε
πρὸς τὴν 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ.

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

[Κατὰ τὰν ἑξῆς προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ
σημερινοῦ φύλλον ἄρχεται ὁ νέος 70ὸς Διαγωνι-
σμὸς τῶν Λύσεων.]

369. Τονόγριφος.

Εἰς τὴν σφίραν τὴν γήινην

Πάντοτε θὰ εὐρεθῶ.

Ἀλλαξέ μου δὲ τὸν τόνον

Εἰς τὸ σῶμα καὶ ἐμῶ.

Ἑστία ἐπὶ τοῦ Κουκουρέκου

370. Συλλαβόγριφος.

Ἐπὶ ῥῆμα τὸ πρῶτον μου, πατεῖς τὸ δευτέρον μου,
Καὶ ἐὰν εἶσαι ἔξυπνος, βλέπεις τὸ σύνολόν μου.

Ἑστία ἐπὶ Ἀναστασίῳ Α. Ζωγράφου

371. Στοιχειδόγριφος.

Νῆσος εἶμαι οὐχὶ μεγάλη.

Ἄν μου κύψῃς τὸ κεφάλι,

Βασιλεὺς τις θὰ προβάλῃ.

Ἑστία ἐπὶ τῷ Ἀγνὸ Μενεξεδάκῃ

372. Ἀναγραμματισμός.

Κατ' ἔ-ο: μὲ πληρόνεις,

Πολίτα, καὶ θυμόνεις . .

Ἄν μ' ἀναγραμματίσῃς

Σὰ φάρμα νὰ ζητήσῃς.

Ἑστία ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης Παππανδροστούλου

373. Ρόμβος.

Τὰ δύο μου ἄκρα θὰ εὐρῇς κάτω τὴν εἰσοδὸν σου
Εὐρίσκειται τὸ δευτέρον εἰς τὸ ὑπόγειόν σου.

Μήπως ζητεῖς τὸ τρίτον μου; Στὸν στῆχον θὰ το
εὐρῇς.

Θὰ γίνῃς δὲ τὸ τέταρτον, νὰ οἰκονομῇς ἂν ἐξέρῃς.
Καὶ θάποκινήσῃς χρήματα ὅσα τὸ πέμπτον μου
δηλοῖ.

Τὸ ἕκτον εἶνε σύνθησις ζιτῶν: ρόμβος, καὶ πάρα
πολύ.

Ἑστία ἐπὶ τῆς Ὁραίας Αἰκισκάνθου

374. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγκησις τῆς κλῆθις ἐπιγραφῆς:

Η Ι Ο Π Η

Ε Σ Ι Ε Σ

Ι Μ Υ Σ Ο

Μ Ρ Ε Τ

Σ Η Σ

Ἑστία ἐπὶ Ἀσέλου Ν. Μακρίδου

375. Ἀστεία ἐρώτησις.

Πεῖν ψάρι ἔχει τὴν οὐρὰν τοῦ ἐδῶ καὶ τὸ κε-
φάλι τοῦ εἰς τὴν Ἰσλανδίαν;

Ἑστία ἐπὶ τοῦ Λοχικουτούλακῃ

376. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰρχι ἀγράμματα τῶν ζήουμένων λέξεων
ἀποτελοῦν μυθολογικὸν πρόσωπον, ἐπίσης δὲ
καὶ τὰ δευτέρῃ:

1. Χρήσιμον εἰς τοὺς μαθητάς. 2. Πρωτεύου-
σα Κράτους. 3. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4.
Πρῶτον ποῦ πωλεῖται καὶ ἀγοράζεται. 5. Νῆ-
σος ἐλληνική.

Ἑστία ἐπὶ τοῦ Μυστικοῦ Ψευδωνύμου

377. Φωνηεντόλιπον.

★ ★ - μκρ - σγν - νπν - τν - μγλν

Ἑστία ἐπὶ τοῦ Ἰππότη τῆς Κολοκυνθοῦς

378. Γρίφος.

ὦ ! ὦ ! ὁ

ὁλ |

Ἑστία ἐπὶ τοῦ Λευκοκράντου Αἰγισκῶ

379. Μαγικὴ Εἰκὼν.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος, τῆς ἐν
σελίδι 280 δημοσιευμένης. Τὸ κεκρυμμένον
πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ Χάρτου
τῶν Λύσεων, ἄνευ περιγραφῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 29

301. Φιλοπόμην (φιλῶ, ποιμῆν). — 302. Ἰκτι-
νος, κίτρινος, Τῆνος. — 303. Βρέστη.

304. Κ 305. "Ὅπου δὲν
πίπτει λόγος,
πίπτει ράβδος.

(Ἡ ἀνάγνωσις κα-
τέως ἐκ τῶν ἄνω
πρὸς τὰ κάτω καὶ

ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά.) — 306. ΙΕΡΟΥΣΑ-
ΛΗΜ (Ἰερὺς, Πέα, ὄρος, ὄλη, Σιάμ, ἄλσος,
λάρος, Ἡρα, Μήλος.) — 307. Ἑπτὰ καὶ δύο

ἐννέα, ἀπαίρεσον πέντε, κάμνουν τέσσαρα. —

308. ΑΕΣΒΟΣ (Ἀήνας, Αἶρος, Θίςος, Κου-
βα, Ἰμβρός, Σκύρος.) — 309. Εἰ χαλῶ προ-
κῆσις, ὑποσκήζειν μαθήσις. — 310. Μὴ ἐπὶ χαίρει

ἐπὶ χρήμασιν ἀδίκως.